

Békeharang

MEGJELENIK MINDEN HÓ-1 ÉN, 15-ÉN.
AMÉRIKÁBAN AZ ÉVI ELŐFIZETÉSI DIJ PORTÓVAL
2 DOLLÁR.
TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÖNK.

A PÜSPÖKI METHODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI DIJ:
EGÉSZ ÉVRE 60 - K
FÉLÉVRE 30 - K
EGYES SZÁM ÁRA 3 KORONA.

Mit cselekedjem hát Jézussal?

Máté 27:22.

Ezekben a napokban, a midőn ismét sokak figyelmé irányul az Úr Jézus szenvedéseire, olyanoké is, kik különben nem sokat gondolnak Reá és arra, hogy mit végzett Ő miérettünk, érdemes egy kissé elgondolkozni Pilátus kérdése felett: »Mit cselekedjem hát Jézussal?«

Ott áll az Úr Jézus a kora reggeli órák egyikében Pilátus római helytartó ítéloszéke előtt. A zsidó főpapok és a nép vénei megkötözve vitték Őt Jeruzsálem legfőbb világi ítélőbirája elé, hogy súlyos, nehéz vádakat emeljenek ellene, mert halálbüntetést akarnak kiosztani a helytartótól. Pilátus elvárná, hogy az Úr Jézus szólna valamit a maga melegségére a zsidók hallatlan vádaskodásaival szemben. És szörnyen elcsodálkozik, mikor az Úr Jézus még az ő biztatására sem ragadja meg az alkalmat a maga kiszabadítására, hanem hallgat, mint az a bárány, amely megne-mül azok előtt, kik megnyirják. De ehhez a csudálkozáshoz még bizonyos félelem és tartózkodás is járul Pilátusnál. Eszreveszi ebből a fenségesség magatartásból és szent hallgatásból, hogy az Úr Jézus nem közönséges ember, legkevésbé az a

gonosztevő, kinek a zsidó vádaskodók mondják. Hisz fenséges, mint egy hős király!

Amint ily érzelmek hullámanak keblében, hirtelen kis cselédleányának megjelenése zavarja meg, ki levélben üzenetet hozott feleségétől. Pilátus, ki a zsidók kérésére és kedvéért ma oly korán ment el hazuról, hogy még nem is beszélhetett feleségével, kíváncsian bontja fel a levelet s szinte elsápad az arca, midőn abban ezt a rövid üzenetet olvassa: »Ne avatkozzál amáig igaz ember dolgába, mert sokat szenvedtem ma álmomban ő miatt!« Feleségének álma megerősíti Pilátust Jézusról alkotott véleményében.

Eddig kint tárgyalt a zsidókkal a törvényszék tornácán. Mert azoknak a husvét közelsége miatt nem volt szabad a törvényház küszöbét átlépni, nehogy megfertőztessenek. Most azonban a zsidókat kívül hagyva, beviszi Jézust magával a tárgyalóterembe, hogy külön beszéljen vele azokról, amik a lelkében nyugtalanítják. S az Úr Jézus felel most a kérdezőnek s feleletével igyekszik annak felkelti megmenteni. Beszél az ő királyságáról és birodalmáról, még az igazságról. De Pilátus, ki bizonyára ezen a ponton követett el igen sok mulasztást, hogy elhallgattassa lelkiismerete szavát, elsietve a nyert benyomások

Stanley M., a színész.

3. A Kereszt alá vezető út.

(Folytatás.)

Stanleynek ifjú korától kezdve a színpad volt a mennyországa. Legbensőbb vágya hozta ide s szereplését szokatlan nagy siker koronázta. Úgy látszott, hogy minden sikerül neki. Szép, nagy dárati kör tisztelettel, szeretettel vette őt körül. Neve ismert volt messze Edinburg határain túl. Fizetése fényes volt s minden évben nagyobb lett. Arra volt kilátása, hogy ő lesz Angliának első és leghíresebb színésze. De — a színpadon már nem jól érezte magát. Ingerét az, már elvesztette reá nézve. Az az érzés, hogy keresztyén hivatása a színész hivatásával egyáltalán nem egyezik, mind erősebb és ellenállhatatlanabb lett benne.

Most kezdődött az igazi küzdelem. Ideiglenes megélhetése, családjának jövője csak úgy volt biztosítva, ha földi hivatásának elbeszabott kötelességét teljesíti. Abban a pillanatban, melyben

megválna a színpadtól, reá, ki eddig oly fényes háztartást vezetett a szükségnek, ha tán nem még a keserű nélkülözésnek és kéréllhetetlen inségnek is a napjai vártak. És ha esetleg lehetetlen lesz neki nejét és gyermekét tisztességesen tartani! Aztán majd mit fog a világ szólni mindezekhez? Stanley nyugodtan és sokáig mérlegelte a következményeket. Nem meggondolatlan elhamarkodottsággal és lelkesedéssel ugrott neki valami terv keresztyénvitelének, hanem komolyan és bölcsen számot vetett a költségekkel. Istenének Igéjéből jól ismerte ezt a mondást: „Keressétek először Istennek országát és annak igazságát és mindenek megadatnak néktek“. Azt is tudta, hogy ha valaki az Úr Jézus tanítványa akar lenni, annak önmagát kell megtagadnia, keresztyén magára kell vennie s így követni komoly elszántsággal az Urat. De Istenének ígését is magára vonatkoztathatta, azt, hogy ha valaki megválna valamitől az Úr Jézus nevéért, azt százszorosan nyeri vissza, ha mindjárt a kereszt alatt is.

Stanley tudta, hogy mit kell tennie. Nem akart alkudozni, vagy Istent csak félig szolgálni. Hisz az Urban talált mindent. Kész is volt érte

felett, fölényesen, könnyelműen kérde: »Micsoda az igazság?« Aztán kisiet a zsidókhoz és biztositja őket Jézus ártatlanságáról.

A zsidók hallani sem akarnak Jézus felszabadításáról, hanem egy rablógylókat, Barabbást kívánnak felszabadítani. Mikor pedig Pilátus tovább is Jézus kimentéseért küzd, természetesen a maga módja szerint, akkor a zsidók utolsó támadásukkal legyőzik Pilátust, midőn fenyegetőzve figyelmeztetik: »Ha ezt szabadon bocsátod, nem vagy a császár barátja!«

Pilátusnak sem kellett több. Ő a császár barátja óhajtott maradni s ezért a barátságért feláldozza Jézust. Most már készséggel fogad el tanácsot, utasítást azoktól, kik Jézust meg akarják ölni s a nép engedelmes szolgájaként kérde a zsidókat: »Mit cselekedjem hát Jézussal?«

Oh, te még soha sem kértél tanácsot lelki dolgokban olyanoktól, kik a Jézust meg akarták ölni benned? S nem áldoztad fel az Urat még soha világi összeköttetésekért, barátokért, tekintélyért, vagyonért vagy tán u. n. békeségért, ami ugyan hamis békeség, mert Krisztus és Isten ellen való? Még soha?

Pedig a Jézus téged ép úgy keresett már, mint Pilátust! Hányszor igyekezett Ő már megérteni veled, hogy ki Ő s mit akar! Hányszor hallottad már te is szavát szivedben az igazságról, az Ő örökkévaló királyságáról és az itéletéről! S tovább jutottál, mint Pilátus? Vagy tán te is elsieltél az ilyen komoly dolgok felett, könnyelműen, léhán, mint Pilátus? Oh, ne keményítsd meg a szivedet! Ne hogy félelemmel s reffegéssel kelljen egykor megjelenned annak ítélőszéke előtt, ki előtt még majd Pilátusnak is meg kell jelennie az Úr Jézus előtt! Foglalkozzál komolyan e kérdéssel: »Mit cselekedjem hát Jézussal?« És keresd rá a feleletet, de ne a Jézus ellenségeinél, hanem az Ő tanítványainál!

mindent elhagyni. „Ne higyük — mondja élet-történetének írója — hogy ingadozó léptekkel járt. Távolról sem! Stanley nemcsak felismerte azt, hogy eddigi hivatása a Krisztusról vallott hitével összeférhetetlen, hanem el is vesztette minden kedvét eddigi pályájától. Nem a szolgaság szellemében vált meg attól, hanem azért, mert valami jobbat szeretett“. 1838. február havában, közölte a színház igazgatójával elhatározását, azokkal az indító okokkal egyetemben, melyek őt a színházról való megválásra bírták. Ugyanaznap este ezeket írta a naplójába: „Miután elhatároztam, hogy megválok a színész pályától, mint amely pálya ellenkezik Isten akaratával, úgy közöltem ma ezt az elhatározásomat az igazgató úrral. Tudom, az Úr megfogja áldani ezt a lépésemet, mert az Ő dicsőségére és dicsőítésére tettem és teljes bizalommal az én Úram Jézus Krisztus iránt“. Április 28-án telt le az idő, melyre szerződésileg kötvő volt. E napon lépett fel életében utóljára a színpadon. Mikor lakására ért, ezeket írta a naplójába: „Ez volt drámai pályafutásom utolsó estéje. És most hálát adok az Úrnak, hogy elhívott a sötétségből a világosságra; szabad vagyok

Frommel udvari predikátor beszéli el a következő élményét: »Egy reggel Karlsbad-fürdő parkjában a szökőkútnál egy idegen úr szólított meg. — »Ugy-e bár, kegyed nem papi ember?« — »De igen, az vagyok s mit kíván tőlem?« — »Szabad volna Öntől vallás kérdésében felvilágosítást kapnom?« — »Hogyme volna szabad; mivel szolgálhatnék?« — »Nézze kérem, azt hiszem, hogy Istenre, az Atyára szükség van, de mit cselekedjem a Jézussal?« — »Nos, engedjen meg egy ellenkérdést! Mondja csak kérem, miért van maga itt Karlsbadban?« — »Ja, ennek megvan a különös története. Éveken át nem tudtam semmit Karlsbadról. Azt sem tudtam, hogy van-e ilyen fürdő a világon. De aztán egyszer nagybeteg lettem. Emésztési zavaraim voltak állandóan s elmentem az orvoshoz tanácsért. Az orvos epéköveket konstatált nálam s azt mondta, ez ellen a baj ellen nincs jobb orvosság, mint a karlsbadi fürdő. Ettől kezdve érdekelt Karlsbad. Felkerestem azokat, kik már voltak valaha Karlsbadban. Tudakozódtam tőlük a fürdő hatása iránt, prospektust is hozattam magamnak Karlsbadból s végre magam is eljöttem ide. De most nagyon elfértünk a tárgytól!«

— »Oh nem, épen azon a ponton vagyok, hogy feleljek kérdésére. Ön éveken át nem tudott, nem érdeklődött semmit Karlsbadról, míg a kövek nem jelentkeztek a testében. Így nem érdeklő Önt és sok más embert Jézus, addig amíg a szívében és lelkiismeretében is nem jelentkeznek hasonló kövek, a bűn kövei. Olyan kövek terhe alatt összeroskad az ember s Jézushoz siet segítségért. Csak akkor tudjuk, hogy Reá szükségünk van, ha érezzük bűneink súlyát.«

Te összetörtél-e már bűneid súlya alatt? Ha nem, engedd magad összefőrelni, ne vesd meg az Úr, a szabadító Megváltó kereső szeretetét, hanem siess Hozzá, akkor tudni fogod, hogy mit kell cselekedned Jézussal? R.

nagyon istentelen hivatástól. Áldjon meg az Úr és adjon fejlődést azon az új úton, melyre ráléptem“.

A világban mennykőcsapásként hatott Stanley visszalépésének híre. Eszevesztettnek tartották, legalább is nem tudták őt megérteni. Legalább a családja kedvéért ne tette volna meg ezt a lépést! Párthivei és csodálói közül a legjobbak őszintén sajnálták. Stanley azonban olyan volt, mint a boldog gyermek, telve belső örvendezéssel. Távol állott tőle az a gondolat, hogy Isten most valami csoda által fog szükségleteiről gondoskodni s hogy nem is volna egyéb dolga, minthogy ilyen csodára várjon. „Reménysége nem volt regényszerű, vagy fűsok és elkapatott“ — írja róla életrajzírója. Ellenkezőleg, tudta és érezte, hogy testének, lelkének minden erejét meg kell feszítenie, hogy biztosítsa saját magának és övéinek életfennmaradását, bár nem homályosodott el szemei előtt az az oly sokszor beigazolódtól örök igazság, hogy minden Isten áldásán múlik.

Stanley nem várt valami rendkívüli isteni csodára és Isten mégis már régen csodálatos mó-

Egy és más Funk testvérünk svájci útjából.

Funk superintendens kedden este, március 14-én, nagyszámú közönség előtt beszélt kilenc hetes svájci útjáról. Egy ilyen hosszabb út nagyon tanulságos s a belső hitéletre is hasznos. Amit az ember egy ilyen utazás alkalmával tapasztal, azt azoknak is hozzáférhetővé kell tenni, akiknek ma, az általános drágaság idején nincs alkalmuk utazni. Milyen jó, hogy az apostolok cselekedeteiben el van mondva az apostolok ide oda utazása. Ma is érdeklődéssel olvassuk az apostolok tapasztalatait.

Funk január 8-án indult el a bécsi gyorsal. Oly kevesen utaztak akkor, hogy az egész kocsi csak ő volt egyedül. A vonat a bécsi állomáson nem állt meg mindjárt, hanem az állomás homlokfalát kitörte. Szerencsére egyetlen útnak sem történt baja. Milyen közel is van sokszor a halál, mikor nem is gondol rá az ember. Életünk Istenünk kezében van. Hála Néki, ezért a csodálatos megóvásért is!

Bécestől Frankfurtig egy 24 órás gyorsvonalat út vart Funk testvérré; ami elég megerőltető. A jegy csak 5 frankba került. Vajjon mondhatja-e még valaki, hogy drága az utazás? Frankfurtban az ottani diakonisa otthonban elhelyezett 8 magyar testvért és a semináriumban levő 4 magyar ifjút látogatta meg superintendensünk s velük hosszabban elbeszélgetett. A 12 magyar testvér nagyon örült a superintendens látogatásának s az itthoniaknak szívélyes üdvözlőket küldik. A frankfurti semináriumban levő prédikátoraink 4 évi alapos kiképzésben részesülnek s jelenleg 50 hallgató van ott elhelyezve. A jövőben majd egy tanítóképződét is állít fel a methodista egyház az európai munka számára.

don gondoskodott gyermekeiről ezekre a próbateljes időkre vonatkozólag. A rajzoláshoz és festéshez való szeretete és az a nem kicsinyelhető jártasság, melyre ennek a kézügyességnek állandó gyakorlása folytán jutott el, volt az az eszköz, mely által az Úr neki és övéinek tisztességes, becsületes megélhetést biztosított. A rajzban, festésben, valamint a zenében és a helyes, jó előadásban tanórákat adott. Az oktatás módszerében való alaposága, aztán igénytelen, valóban keresztényen élete tiszteletet parancsoltak irányában és új barátokat gyűjtöttek köréje. Előbb barátai közül is többen keresték fel ismét és míg őt gyengéd, kiméletes szeretete megőrizte azok ellen irányuló minden éles és kárhozható itéletől, kik még kedvüket találták a szinpadon, mivel jobbat még nem ismertek, addig ugyan ez a szeretet arra is indította, hogy mindenki előtt, kivétel nélkül magasztalja azt a magasabb, édes kincset, melyet a Krisztusban talált meg.

(Folyt. köv.)

A svájci határ átlépése nem oly egyszerű. Mivel azelőtt sok svájci ember ment át Németországba s a jó valutájú svájci pénzen új cipőt, új ruhát vett s így utazott vissza Svájcba, most szigorú ellenőrzést gyakorolnak. Aki Svájcban Németországba utazik, annak rajta levő ruháját lebélyegzik, avagy leblombálják s csak úgy engedik vissza, ha ebben a ruhában találják. Ha valaki Németországból át akar menni Svájcba, új ruhában s ebben az új ruhában nincsen benne a svájci bélyegző, attól elveszik a ruhát. Így akarják megakadályozni a Svájcban is mindjobban terjedő munkanélküliséget.

Gondoljunk csak az élet vándorútjára, mikor a határhoz érkezünk, milyen szigorú vizsgálatnak leszünk alávetve, nem vihetünk magunkkal semmit, ami nem Isten országába való. A bűn nem mehet be Isten országába! Nem kellene nekünk komolyan készülnünk arra, hogy Isten színe előtt megjelenhessünk s ki ne zárassunk?

Baselben 3-4 methodista kápolna s templom van. Funk testvér ott több vetített képet mutatott be Magyarországról s felvilágosító előadásokat tartott. Egy ilyen előadás után hozzálépett egy magyar mérnök s azt mondta, míg a képeket szemlélte és az előadást hallgatta, roppant nagy honvágya támadt s úgy szeretne hazajönni Magyarországra. A baseli missziói háznak igazgatója, Weissmann lelkész annak a meggyőződésének adott kifejezést, hogy Isten talán azért zárta el a svájci hittérítők elől is a pogány világot (mert ott most főként csak amerikai és angol misszionáriusok működhetnek), hogy különösképen az európai kontinensre terelje a figyelmet. Szerinte a protestantizmus a maga éltető erejét a közeljövőben különösen Oroszországban, Németországban, Magyarországon és a Balkánon fogja éreztetni. Mi azt hisszük, hogy nevezett országokban különösen a methodizmus lesz az a világitó fátyla, mely az igazi, élő hitet viszi majd a nép közé.

Különösen szép hitéletet talált Winterturbán, hol a methodista egyháznak 500 tagja van. Őt napig működött Funk testvér ezen a helyen; s ezalatt az idő alatt oly hatalmasan működött az Isten lelke, hogy ifjak, hajadonok, házastársak, agok felálltak a gyülekezetben és megfogadták, hogy ők mátol fogva még jobb gyermekei akarnak lenni az Úrnak, mint eddig voltak; mások meg elhatározták, hogy e világot a maga bűneivel e' hagyják s Krisztus követői közé lépnek. Ennek a gyülekezetnek az előjárói úgy beszéltek meg maguk között a dolgot, hogy ha a Kollektá nem fogja elérni a 200 frankot, akkor majd annyira kiegészítik az egyházi pénztárból. De erre nem került sor, mert az önkéntes adományok 560 frankra emelkedtek.

Remismühle-ben is járt. Ez a roppant fontos intézmény 2-3 hívő lélek önfeláldozó élete s munkája folytán lett azzá, ami ma. Olyanok jönnek oda, kiknek lelke összetörött; kik csalódtak az életben, kiknek kételyei lerombolták

a bibliai hitet. Az életben megfáradtak s megterheltek s betegek is jönnek oda. Az Úr pedig csudálatosan megáldotta ebben az intézetben lakó gyermekeinek munkáját, mert sokan találják meg az ottani hívő légkörben az Istenhez vezető utat. A beteg lélek s a beteg test, a testvérek s vezetők hívő imái révén talál gyógyulást. Már igen sokan tértek ott meg s lettek az Úr Jézusnak boldog követőivé. Több magyar is megfordult ott s megtalálta az ő Üdvözítőjét. Mint a most küldött eljegyzési lapból megtudtuk, dr. Szalós testvérünk is egy remismühlei testvért vesz feleségül.

Óh, bár adna az Isten Magyarországnak is olyan férfiakat s hívő testvéreket, kik a remismühlei intézetekhez hasonló intézetet tudnának az itteni nép lelkijávéra életbeléptetni. A hatalmas Isten egyes emberek hite által nagy dolgokat vihet végbe még Magyarországon is. Kérjük az Urat, hogy Magyarországnak is adjon olyan férfit, ki a megfáradt, hajótörött lelkek részére egy ilyen menhelyet nyit.

Nagyon érdekes és megszívlelésre méltó dolgokat látott és tapasztalt Funk Márton a monnóriták között. Azok mind igen kedves, mélyen hívő, bibliai emberek. Mind igen szorgalmas s általában véve jólétben élnek. „Imádkozni és dolgozni!” ez a jelszavuk. Ma egész Európában alig találni olyan gyermekáldást, mint náluk. Az nem ritka eset, hogy 8–10–12 gyermek van a háznál, de van olyan család is, hol 18–20 gyermek van együtt. S a legszebb a dologban, hogy az anya is, a gyermek is jó egészségben vannak. Funk egy olyan házban lakott, hol két testvér együtt élt egy gazdagságban. Az egyiknek volt 15 gyermeke (mind szókék), a másiknak 7 gyermeke (mind feketék). A boldog nagyszülők 22 egészséges unokában gyönyörködhetnek. De nemesak a gyermekszobákban nyilvánul ilyen gazdagság, nemcsak itt látszik az Úr áldása, hanem a ló, meg a tehén istállóiban is. 18–20 ló, 40–50 tehén az istállóban. Az istálló fehérre meszelve, vilányvilágítással, a falon termométer! Ésszerű, szorgalmas gazdálkodásról tesz ez tanúbizonyságot!

Szegény hazánkban, különösen Dunántúl, egy két gyermek jöhet csak, többnek nem szabad születnie, hogy a vagyon együtt maradjon. Az egy gyermekrendszer atok s megakadályozza az Urat, hogy áldást adjon az ő népére. Az egy gyermekrendszer gonoszúl tüntető szembélyezkedés a szent Isten akaratával, aki parancs-kép rendelte, hogy „az ember szaporodjék és sokasodjék és töltsse be a földet”. Épen a magyarok, ki oly sok fiát és oly sok földjét veszítette el, épen neki kellene az Isten akaratá szerint berendeznie a házasság életet s Isten áldását házába fogadni! Óh, e téren is teljes megtújódásra van szükségünk! A methodista egyház e téren is felismerte hivatását s teljes erejével küzdeni fog az „egyke” rendszer ellen s támogatni fog erkölcsileg, anyagilag minden olyan akcióit, mely hazánkban az evangéliom' segítségével igyekszik a fajfenntartást felkarolni. (Itt

különösen a „Magyar Fajmentés” címen megindult mozgalomra gondolunk.)

Az egyik templomban mély jelentőségű feliratot láttam a szószeréken — mondta Funk — mely a prédikátornak fellépésekor szemébe tűnik. A felirat ez: „A gyülekezet kérelme a prédikátorhoz: *Mi Jézust akarjuk látni!*” Ahol a gyülekezet azért van együtt, hogy ne a fényes tehetségű szónokot hallja, hanem a prédikátor szavai alapján a Jézust, ott Isten lelke nagy dolgokat vihet végbe a hívő tagok közt. Vajmi sokan csak azért járnak istentiszteletre, mert a pap híres szónok, mert remekül beszél, mert kedves, finom ember, mert jól forog a társas körben. Óh testvéreim, ne a szónok, ne a prédikátor személyének kedvéért járjunk istentiszteletre, hanem a Jézus kedvéért, hogy őt lásuk. Az igazi jó prédikátornak kötelessége minden egyéni előnyeit háttérbe szorítani s egyedül a Jézus személyét kidomborítani, hogy az épüloi vágyó gyülekezet a Jézust lássa!

Ezekután még olbeszélte, hogy a svájci methodisták milyen adakozók, ha arról van szó, hogy ma yarországi methodista testvéreiken segítsenek. Svájcban, szebbnél-szebb kápolnák, imatermek állnak a methodista egyház rendelkezésére s szerencsének, ha Magyarországon is lenne már sok szép methodista kápolna. Többnyire szegényebb sorsú emberek adakoztak most is a Nyíregyházán felépítendő kápolna részére. Egy szegény özvegy asszony, több gyermek anyja, egy órányi utat tett meg gyalog s Funknak 20 frankot adott át azzal, hogy az Úr őt szinte készítette arra, hogy valamit ő is tegyen Magyarországnak javára. Mikor Funk szabadkozott, hogy szegény özvegytől nem fogadhat el ily összeget, nem engedett, míg csak el nem fogadta.

Egy más alkalommal a Kolekta pénzben két arany fülbevaló volt. Valószínűleg úgy gondolkodott az a nő, vagy lány, aki a fülbevalót viselte, hogy nem helyesen cselekszik há, míg mások nyomorognak, ő aranyat hord fülében. Az Úr oltárára tette, hogy ezen a két fülbevalón is hadd vegyenek valamit a nyíregyházai kápolna részére. Ugyancsak szép tanújele a jótékonyág gyakorlásának az a másik eset: Neuschatel-ben is beszélt Funk a magyarországi methodista munkáról. Valaki igazi felebaráti-szeretetre buzdulván, ezüst zsebóráját tette a kollektába. Ezt az ezüst órát Funk meg is mutatta kedden este az istentiszteleten s azt mondta, talán akad valaki, aki a missziót szereti és megveszi az órát. Istentisztelet után egy 12 éves fiú, ki végighallgatta az előadást s a methodista egyház missziói munkáját szereti, Funk testvérhez lépett s azt mondta: Funk bácsi, én és az öcsém egy öreg nénitől, ki minket nagyon szeret, kaptunk 2000 K-t, hogy ezen a pénzen egy szép emléket vegyünk. Szébb emléket nem akarunk, mint ezt az órát! Egész természetes, hogy „Funk bácsi” oda adta az ezüst órát s elfogadta a nyíregyházai kápolna részére a 2000 K t.

Vajon ki követi a fenn elmondott példát? Nagy szükségünk van buzgó, áldozatkész,

adakozni szerető gyülekezeti tagokra és jó barátokra.

Funk testvér az áldozatkészség mellett mást is látott. Ott is farsangoltak, mulattak, táncoltak az emberek, akárcsak Pesten. Az egyik bálon 12 000 ember vett részt. A belépő díj 25 frank volt személyenként. Oly sokan akartak részt vonni a bálon, hogy nem fértek el az első alkalommal s meg kellett ismételni azt. De amellett Svájcban is nagy a munkanélküliség.

Utja végén, jó magasan a hegyek közt töltött pár napot. Ablakából száznál is több égbenyűtő hegyesücsöt látott, örök hóval fedve. Mindenütt mélységes csend; tiszta levegő, hófehér színek, ragyogó tisztaság. A hegyek megett pedig az ég pereme aranyárgán megvilágítva a naptól. Az egész oly fenséges, oly lélekemelő, hogy az ember szinte kívánczik leborulni az Úr előtt imádni őt, a Teremtőt. De még ebben a fenséges csendbe és hófehérségben is élér a bűn. Az egyik házban (meteorológiai figyelőállomás) meggyilkolták a benne lakó öreg házaspárt s az ott talált pénzt elrabolták. A rablógyilkos azonban nem távozott me-szire — egy fára felakasztotta magát.

Igy férközik a bűn mindenhová!

Mi hálát adunk az Úrnak azért, hogy ránk a Jézus kegyelmének s mentő szeretetének a napja süt; hogy az Ő szeretetében, tiszta mennyei levegőt s ívhatunk. Ugyan tudjuk, hogy a bűn ránk les s ide ebbe a boldogság országába is be akar törni, de vigyázunk s imádkozunk s Krisztus mellett híven kitartunk.

Funk superintendens beszéde nyomán közli: W. J.

KÜLÖNFÉLÉK.

Vallásügyi statisztika. Az amerikai Egyesült Államokban az 1921. évi statisztikai kimutató szerint van 74,795,227 protestáns, 17,885,646 róm. kath., 1,120,000 zsidó, 411,054 görög keleti. A protestánsok között, elől állanak a baptisták 7,835,250 taggal, azután következnek a methodisták 7,797,991 —, a lutheránusok 2,466, —, és a prezbiteriánusok meg reformátusok 2,384,683 taggal. A felsorolt protestánsok számadataiban, csak az úrvacsorára jogosított, felnőtt tagok szerepelnek, míg a róm. kath. egyház tagjai közé a gyermekeket is belevették.

Eljegyzés. Dr. Szalós Artur, a ki theologiai tanulmányokat végez Frankfurtban, eljegyezte a svájci Rämismühle-ben levő keresztyén üdülőttelep egyik munkás tagját Buchmüller Mária kisasszonyt. Ott, hol Szalós testvérünket évekket ezelőtt megtalálta az Úr, ott találta meg most vele leendő élettársát is. Mily csodálatosak a mi hűséges Úrunk útjai! A fiatal jegyesekre, kikre imáinkban is nagy szeretettel gondolunk, sok és gazdag áldást kérünk az Úrtól, s vágyva várjuk őket közénk, hol hivatta lesznek az Úr országát felépíteni, segíteni.

Bibliaolvasó Kalauz. E számunkból a Biblia tanulmányozására vonatkozó napi jegyzetünk, több okból kifolyólag — sajnos — kimaradt. Azok helyébe részletes vasárnapi iskolai leckét közlünk jelen számunkban.

Imanap a nevelésügy érdekében. Egyházunk minden évben tűz ki egy napot, melyen a nevelés fontos ügyét viszik imában az Úr elé a methodisták mindenütt, az egész világon. E napon különösen azokért a számos iskoláért, nevelőintézetekért, árvaházakért, munkásképzőintézetekért, egyetemekért imádkoznak, melyeket egyházunk tart fenn, valamint azokért a növendékekért, diákokért, tanítókért, tanárokért, kik az ilyen intézeteinkben megfordulnak. Ez az imanap az idén febr. 16-án volt.

Funk superintendens hazaérkezése. Funk Márton 9 heti távollét után svájci körutjáról visszaérkezett. Örvendező gyülekezetei márc. 11-én este fél 8 órakeretett superintendensük s predikátoruk szerencsés hazaérkezése alkalmából sikerült teaestélyt rendeztek az imateremben. Ifjak s öregek, pestiek s pestvidékiek zsúfolásig megtöltötték a szépen díszített termet. Közének eléneklése s ima után magyar és német nyelven üdvözölték Funk testvért, rövid visszapillantást vetve arra, hogy Funk M. már 14 év óta működik Magyarországon. Nyelvünket már jól értis szívesen is beszél; a magyar népet pedig szereti és becsüli. Ezt bizonyítja 14 évi hűséges, úttörő munkája a mit a methodizmusnak hazai talajba való átültetése céljából kifejtett. Bizonyítja legutóbbi kilenc hetes utazása tél-időben, mikor is 60 különböző helyen körülbelül 65 előadást tartott szegény, szenvedő hazánkról s Svájcban igen sok jóakaró barátot szerzett nekünk. Egy magasrangú magyar államférfi mondotta, „Mély hálára kötelezte Funk a magyarokat, hogy német létére, oly nagy szeretettel beszélt Magyarországról.“ Ugyancsak az a férfi mondotta, hogy a külföldiek kik Magyarországon élnek, adhatják az itteni viszonyokról a legjobb felvilágosítást s ezek használhatnak a mi ügyünknek legjobban, mert ezeket nem vádolhatják azzal, hogy hazabeszélnek! De volt Funk testvérünk útjának egy speciális egyházi célja is. A Nűfregyházán felépítendő kápolnára gyűjteni. A külföldi testvérek mindnyájan nagy örömmel járultak hozzá az Úr országának hazánkban való felépítéséhez. Egy asszony két arany fülbevalóját, egy férfi pedig ezüst óráját tette a perselybe! Úgy a fülbevaló, mint az óra Funk testvérünknel van, mint záloga az igazi felebaráti szeretetnek s áldozatkészségnek! Költemények elszavalása, zeneszámok (hegedű; harmonium) s duett-ének után Funk superintendens megköszönte a szívélyes fogadtatást s munkánkra az Úr áldását kérte. Adja Isten hogy Funk testvérünk is, mi is, lássuk még hazánkban az Úr országának hatalmas növekedését.” W.

Zsidómisszió. Johnson norvégiai ev. lelkes huzamosabb ideig tartózkodik Budapesten a végből, hogy az igazi kereső zsidókat az Úr Jézushoz vezesse. Minden szombat este methodista egyházunk magyar imatermében (VI. Felsőerdősor

5.) zsidók gyülekeznek össze, kik az ótestamentum alapján állanak. Hívő keresztyének, valamint zsidókeresztyének is kölcsönös eszmecsere útján igyekeznek a megértésre s egymáshoz való közeledésre vezető utat megtalálni. Johnson lelkész felolvas egy textust és rövid bevezetés után a jelenlevők hozzászólnak a textusban foglalt gondolatokhoz s bizonyoságot tesznek hitükről. Van zsidó, ki a Krisztusról és az evangéliomról mit sem akar tudni s Renan hatása alapján tagadásba veszi Jézus isteni küldetését; de van olyan zsidó is, aki megtért a Krisztushoz s örömmel tesz bizonyoságot arról, hogy milyen boldog a Krisztussal való közösségben. Ma midőn a felekezeti eszmék és a materialismus úgy dühöng, mint talán még sohasem, igen nagyfontosságú mozgalomnak tartjuk ezt a munkát, amit a methodista egyház imatermében folyik s ami a meth. egyház Johnson lelkész eltávozása után is fenn kíván tartani; mert meg vagyunk arról győződve, hogy a zsidóságnak is, meg a keresztyénségnek is egy közös nagybetegsége van, még pedig az, hogy nem fogadja be a Krisztust és az ő evangéliumát. Csak egyetlen egy út van, amelyen zsidóság és keresztyénség egymással szeretetben találkozik s egymással testvéri béke-ségben megfér s ez az út: a Jézus Krisztus! Más út nincsen. Mi nem szününk meg imádkozni azért, hogy a zsidóság is, meg a keresztyénség is fogadja be igazán a Krisztust! Jó megváltja őket közös nagy bajukból; a gyűlöletből s össze forrasztja őket a legerősebb kapoccsal: a szeretettel, s akkor nem leszen többé sem zsidó, sem pogány — hanem Krisztusban hívő és Krisztust követő. Oh vajha már így volna!

Nevelők figyelmébe.

Nevelési hiba.

Zillesen lelkész írja a »Keresztyén Ház« című lapban: »Midőn látogatásokat tettem, gyakran elém vezették a szülők kis gyermekeiket és meg akarták mutatni, milyen jól nevelik őket. „Erzsike, Margitka“ kiáltott a mama, „jertek, mondjátok el a lelkész urnak reggeli és esti imádságokat“. Legnagyobb csodálkozására azonban, én ezt visszautasítottam. Nem helyeslem a szülőknek ezt az eljárását, mert ez által a gyermek az imában öntetszést keres, nem pedig Istenhez való felemelkedést. Továbbá az imádság igen magasztos dolog s mihelyt arra fordítja valaki, hogy jámborságát mutogassa vele, áldása elvész.

Jézus képe bennünk.

Egy iskolában, ahová kicsiny gyermekek jártak, szemléltető előadáson voltam jelen. Egy képet mutattak a gyermekeknek, amelyet ők alaposan megnéztek. Azután behúnyták szemüket és átgondolták, mit láttak. Közben eltávolították a képet s a gyermekek mindent elmondtak a képről, amit tudtak. Ekkor a tanító ismét megmutatta a képet, majd ismét elrejtette. Így ment ez egy-néhányszor, míg a kép teljesen be volt vésve a gyermekek emlékezetébe.

Midőn a tanítványok élénk érdeklődését láttam, gondoltam magamban: Ha mi keresztyének a Bibliát ezen szemléltető oktatáshoz hasonlóan olvasnánk, úgy valószínű, hogy a Szentírás igazságai sokkal mélyebb gyökeret vernének lelkünkben. De sajnos, gyakran megelégszünk csupán a gondolatokkal, amelyeket a Biblia igazságai felidéznek bennünk s nem veszünk magunknak időt arra, hogy azokat szívünkbe mélyebben belevessük.

Ha Jézus valamely vonása erősebben megragadja figyelmünket, úgy csukjuk be szemünket és nyissuk meg szívünket. Kérjük a Szentlelket, hogy mutassa meg nekünk a mi isteni Mesterünket azon világitásban, amelyben a Szentírás állítja élénk és hogy nyerjünk maradandó benyomást Jézus szépségéről, amelyet mi is szeretnénk felolteni. Minél többet nézzük őt úgy amint van, annál inkább hasonlóvá leszünk hozzá.

(Murray Andrew után.)

Tízparancsolat gyermeknevelők számára.

1. Viseld sziveden nemzedet gyermekeinek nevelését, mert ettől függ nemzedet jövője.
2. Két dolog elengedhetetlen a gyermeknevelésben: Szent szeretet és szent komolyság.
3. Ne nézz a gyermekre, mint bíró, vagy kritikus, hanem mint jóbarát.
4. Ne vesítsd el reményedet egy rossz gyermekkel szemben sem.
5. Nemtelen eszközöket ne használj a gyermeknevelés munkájában, pl. megfélemlítést, elhanyagolást, megvetést azon reményben, hogy ezekkel jó eredményt fogsz elérni. Sohasem szentesíti a cél az eszközt.
6. Ha tanítod a gyermekeket, mindig példák kísérik tanításodat, mert példák által jobban bevésődhet a tanítás a gyermek lelkébe.
7. Ne feledd el, hogy a gyermek virág, a melyből idővel gyümölcs lesz; ez szép reményekre jogosít, de egyszersmind meg is félemlít, mert lehet nagy örömdre, de nagy fájdalomra is.
8. Végny részt a reád bízott gyermekek örömeiben, fájdalmaiban, mert különösen gyermekek-nél igazolódik be ezen közmondás igazsága: A megosztott öröm kettős öröm, a megosztott bánat fél bánat.
9. Az igazságnak két sarkpontja van. Igen és nem; e kettő között nincs középút.
10. Öltsd fel magadra mindjobban a nagy gyermekbarát, az Úr Jézus tulajdonságait!

„Leitstern“ nyomán: R. M.

ISTENTISZTELETEK SORRENDJE:

Budapest. VI., Felsőerdősor 5. sz. 1 em. csüt. d. u. 7 óra-
kor bibliára; vasárnap d. e. 10 órakor istentisztelet.

Budapest, Országbíró-út 12-14. sz. alatt szerdán este
7 órakor; vasárnap d. u. 3 órakor.

Xispesler Nagy Sándor utca 5 szám alatt minden pén-
teken este 7 órakor és vasárnap délután 1/4 órakor.

Ginikota Ehmann-telep 3. barak 2. ajtó alatt szerdán este
7 órakor; vasárnap d. e. 10 és délután 5 órakor.

Nyiregyháza Szarvas-utca 43. Vasárnap d. e. 11 és este
8 órakor, szerdán este 8 órakor

Sásdón minden második vasárnap, este 7 órakor.

Dombóváron Bezerédj-u. 27. minden más. vas., este 7-
kor.

VASÁRNAPI ISKOLA

Egy indiai fiu, mint misszionárius.

Indiában munkálkodó misszionáriusaink egyike felnőtteknek és gyermekeknek egyaránt hirdette az Úr Jézus által szerzett nagy váltáságot. Predikációi után kis traktátusokat osztogatott ki a hallgatóknak, hogy minél többen közelebből is megismerhessék az Úr Jézust.

Egy kis fiu szintén kinyújtotta kezét egy traktátusért s mivel tudott olvasni, ő is kapott. A misszionárius még egyetmást kérdezett a kis fiutól és mindjárt észrevette, hogy a gyermek figyelmesen hallgatta végig a prédikációt. Eddig csak bálványokról hallott, melyek borzalommal töltötték el szívéét. Azt is tanulta, hogy halála után állatba kell átvándorolnia. Most meg ettől a fehér embertől milyen más dolgokat hallott, ez beszélt Istenről, annak szeretetéről és arról a szép lakásról, melyet az Isten mindenkinek felkínál. Laszacsakán megvilágosodott előtte, hogy a hosszú zarándoklások és a Gangesz-folyóban való gyakori fürdésnek nem szükségesek arra, hogy a menyországba jussunk. Hisz a misszionárius azt mondta, hogy: Istennek fia, az Úr Jézus a mi bűneinket magára vette, hordozta és ezért Isten mindenkit elfogad, ki az Ő fiának nevében kéri ezt tőle.

Az úton hazafelé elolvasta a gyerek a kis traktátust, mert így hívják azokat a lapocskákat, melyekben az Úr Jézusról van szó. Egész lényére a bibliai szavak úgy hatottak, mint az álom. Nagy örömmel szaladt apjához, ki őtet már messziről figyelte, miközben gondolkozott magában: »Mi történhetett az én fiammal, hogy ennyire derült az arca?« Aztán így szólt apjához: »Apám, nekem van egy lapocskám, mely oly gyönyörű történetet beszél el!« »Ki adta azt neked?« Kérdé az apa. — »A misszionárius.« Erre az apa nagy ijedten felkiált: »Egy misszionárius? akkor menj gyorsan a folyóhoz és fürdődél meg, mert a lapocska által tisztátalan lettél!« Tépd össze!

A szegény fiu vidám arca egyszerre szomorú lett. Nem akart az apjának engedetlen lenni, de ezt a lapocskát, melyben oly sok szép dologról olvasott, hogy tépje össze!

»Apám, meg akarok fürdeni, de amíg én fürdök, addig olvasd el ezt a lapocskát, mert tudom, örülni fogsz, ha elolvastad.« mondta az engedelmes fiu. Az apa átvette fia kezéből a traktátust, mert nem akarta még jobban megszorítani szófogadó gyermekét. S amint a fia eltűnt az udvarból, elkezdett olvasni. Nemsokára oda-jött a felesége és a férje vállán keresztül szintén olvasni kezdte a lapocskát. Minél tovább jutottak az olvasásbar, annál nagyobb lett az érdeklődésük. Az Úrnak Lelke beszélt hozzájuk és érezték, hogy amit itt olvasnak, az mind igaz. Amint az olvasottakról együtt beszélgettek, megjött a fiú a fürdésről és oh, mily boldog volt, mikor megtudta, hogy szülei is elolvasták a traktátust és így ők is megtudhattak valamit arról a jó Megváltóról.

Közben a misszionárius egész nap egyik helyről a másikra ment és hirdette az evangéliumot a faluban. Este aztán beült a csónakba és embereivel a folyón lefelé vitette magát. Egy kevés idő múlva egy csónakot vettek észre, melyben három vagy négy ember ült és teljes erővel eveztek, hogy elérhessék a misszionárius csónakját. Amint a másik csónak elérte a misszionáriusét, a misszionárius ezt kérdezte a bent ülő idegektől: »mit akartok emberek?« Oh, — szöletak — mi ácsok vagyunk és egy embernél dolgoztunk, kinek a fia egy kis lapocskát kapott magától, mely új vallásról beszél és az oly szép, hogy még többet is szeretnénk magától hallani.

Nagy örömmel beszélt már most a sok predikálástól elfáradt misszionárius ezeknek az embereknek is Ur Jézusról és nagy szeretetéről. Azok pedig a csónakból meghatottan hallgatták az igét, mely megragadta lelküket. Nemsokára azonban sötét lett és így az embereknek búcsút kellett venniök kedves barátjuktól. A tekintetük örömtől sugárzott. A misszionárius adott nekik még egy pár traktátust, amit ők nagy hálával megköszöntek.

Mit gondoltok kedves gyermekek, vajjon az a kis fiu, ki azt a kis traktátust hazavitte és apjával Istenről beszélt, aki elbeszélte a többi munkásnak is, hogy mily jó az Úr Jézus, nem volt-e kis misszionárius? Lássátok, mindenitek lehet egy ilyen misszionárius. Ki az Úr Jézust szereli és róla mindenkinek beszél, szintén misszionárius munkát végez. Akartok-e mindnyájan ilyen misszionáriusok lenni? Akkor tegyetek úgy, mint ez a kis fiu tett. A.

Gedeon elhívása

Bír. 6. 1–15.

Bevezető kérdések:

K: Hogy szól az első parancsolat?

F: Én vagyok az Úr a te Istened, aki Egyiptom földéből, a szolgálatnak házából kihoztalak téged; ne legyenek néked idegen isteneid.

K: Ki adta ezt a parancsot?

F: Maga az Isten adta Horeb hegyén Mózes által Izrael népének.

K: És az Izraelitáknak mit kellett tenni a parancsolatokkal?

F: Meg kellett tartani őket.

K: Míg megtartották őket, milyen dolguk volt?

F: Jó.

Igenis kedves gyermekek, amíg Izrael népe híven megtartotta a törvényt és kitartott az egy igaz Isten mellett jó volt dolga, mert az Úr megőrizte és megóvta minden veszedelemtől. Az Izraeliták azonban sajnos nem mindig maradtak meg a hűségben. Míg a nagy emberek, mint Mózes és Józsué éltek: megmaradtak Isten mellett, de amint ezek lehunyták a szemüket, bűnbé estek és megfélemedtek arról a jó Istenről, a ki kihozta az őseket Egyiptom földjéről, ahol valamikor annyit kellett szenvedni a népnek. És nem csak, hogy megfélemedtek az egy igazi Istenről, hanem idegen népeknek bálványait tették meg

istennek is azoknak szolgáltak. Az Úr sok ideig türe a nép bálványozását, de amikor látta, hogy nem akar észrevenni és bűnbánatot tartani, szörnyű csapást küldött Izrael fiaira. Ez nem a dögvészben, vagy valamilyen természeti csapásban állott, hanem abban, hogy hatalmas és kegyetlen ellenséget támasztott nekik a szomszédságukban lakó Midian népben.

(A tanító az eddigieket kikérdezi, gondosan ügyelve, hogy minden kérdésre csak egy gyermek feleljen. A kórusban való felelés az egész tanítás eredményét kétségesse teszi. A tanító elolvastatja a lektét. 6. 1-15.)

K: Hogyan cselekedtek Izrael fiai az Úr előtt?

F: Gonoszul cselekedtek.

K: Mit tett azért Isten Izraellel?

F: Midianiták kezébe adta őket.

K: Mennyi ideig?

F: Hét évig.

A Midianiták, akik Kanaan délkeleti határa mentén laktak, veszedelmes nomád rabló nép voltak. Minden esztendőben aratás idején becsaptak az országba és pedig nemcsak a harcos férfiak jöttek, hanem magukkal hozták egész családjukat, feleségeiket és a gyermekeiket is. Ellopták az országot. Barmáikkal lelegeltették a kövér réteket, a kenyérmagvakat elszedték a néptől és elvették a barmokat is, amit nem tudtak magukkal cipelni, azt elpusztították. Nyomukban rendszeren csak a nyomor maradt és az éhínség. Izrael népe nem mert nekik ellentállni, hanem mikor meghallották, hogy jön a Midián rabló csorda, hogy életüket megmenhessék, a hegyek közé menekültek. Gyengeségüknek az volt az oka, hogy nem voltak Istenben egységesek, hanem ahány törzs csak volt Izraelben, annyi felé húztak.

(A tanító az előbbi utasítást szemmel tartva ezt is kikérdezi.)

Nehéz, szomorú idő volt ez Izraelre nézve. A szomorú napoknak és nagy csapásnak azonban szokott egy jó oldala is lenni: megtanítják az embert imádkozni és elmélkedni. Mikor a zsidóknak a Midianiták elől menekülve, a hegyek és barlangokban kellett rejtőzni, bő idejük volt, hogy feleletet keressenek a kérdésre: Miért jött ránk ez a csapás? A felelet az volt: mert elhagytuk az Istent, idegen isteneknek építettünk oltárt és áldoztunk; az igazi Istennek pedig nem adtuk meg azt a tiszteletet, melyet megérdemel. Lassankint bele lopódzott szívükbe a bűnbánat. Sajnálták, hogy elhagyták az igazi Istent. És azok a nyakas emberek, akik már régen nem emelték fel szívüket az Istenhez, egy napon csak összeteszik kezüket és imádkoznak bűnbánati könyveket sirva. A szükség megtanította őket, hogy keressék az Istent.

(A tanító kérdezi ezt.)

Mikor Isten népének szomorúságát és bűnbánatát látta, megsajnálta, megsánta és elhatározta, hogy megszabadítja rettentés ellensége kezéből.

Kiszemelt magának egy férfit, aki majd ellentáll a Midianitáknak, aki barátságot és harci lelket önt az elcsüggedt népbe. Ezt a férfit megtalálta, amint azt a 11-dik versben olvassuk, Gedeonban. Ehhez küldötte az angyalt, hogy előkerítse őt nagy feladatára.

(A tanító ezt kikérdezi.)

Kedves gyermekek! Csodálatos a mi Istenünk; irgalmas, hosszú türe és szeretete soha el nem fogyatkozik. Nem veti el a bálványozó, róla megfélelgetett népet orcája elől, hanem addig ostorozza, neveli, míg meg nem török. És abban az órában, amikor a bűnbánati könnyek ott égnek a szemekben, amikor sirva borulnak térdre az emberek, meglágyul az ő izgalommal telt szíve és szeretettel nyugtja népe felé segítő kezét. Elhatározza, hogy küld nekik egy megszabadítót, egy Gedeont.

A mi Istenünknek ezek a tulajdonságai megmaradtak mind maig. Nem veti el orcája elől a bűnös népet. Sajnos, ma is vannak emberek, akik megfélelgettek az egy igaz Istenről és idegen isteneknek áldoznak, talán nem úgy, mint régen, hogy bálvány szobrokat faragnak maguknak és hogy bálvány oltárokat építenek, hanem vannak, akik bálványozzák az aranyat, az ezüstöt, a jöletet, a testi szépséget, a világi élvezetet és ezeknek szolgálnak minden testi és lelki erejükkel. Szomorúan nézi az Isten ezeket; fáj neki, hogy a nép megfélelkezik az első parancsolatról, de azért nincs harag irántuk a szívében. Egyformán szereti gyermekeit, a gonoszút úgy, mint a jót. És nemcsak, hogy szereti őket, hanem igyekszik is magához téríteni őket szeretettel és, ha kell, olykor szomorúsággal, csapással. A szomorúságban sokszor ott van az Isten jóakarata. Mikor a gazdagot vagyoni romlás fenyegeti, bölcsen teszi, ha vizsgálja, vajon nem Isten uja intézi a dolgot, nem-e az figyelmezteti őt, hogy a te vagyond néked az, ami a zsidóknak nézve a Midianiták voltak, gonosz ellenség, mely vesztetet akarja. A csapás figyelmezteti: idegen isteneknek szolgáltál. És a betegség? Mire figyelmeztet az sokakat? Sokszor rengeteg szomorú bűnre is figyelmezteti, hogy meneküljön az egy igaz Istenhez. És, ha az emberek a szomorúság idején megemlékeznek az Úrról, ha tudnak sirva bűnbánatot tartani, kegyelmet találnak az ő orcája előtt s megszabadítja őket ellenségeiktől, melyek az ő bűneik, mint megszabadította Izraelt, amikor sirva emelték fel szívüket ő hozzá. A legnagyobb bűnös is, ha bűnei oly förtelmesek is volnának, hogy azoknak hallatára az emberi szív elrémül, mégis reménnyel tekinthet fel az égre, mert az ott lakozó Isten mindent megbocsát, mindent eltöröl, mindent elfelejt, ha van igaz bűnbánat a szívben és keblére öleli a bűnöst, mint ölelte a bűnös Izraelt. Ezt a tanulságot akarjuk ma hazavinni a szívünkben. *Hegyháti.*

A szerkesztésért felelős: REICHERT GYULA, Dombóvár, Bezerédj-utca. 27 sz.
Kiadó: „Keresztény Könyvesház“ K. f. Szövetkezet.

Budapest, VI., Felsőerdősor 5. szám.

Dombóvári Nyomda és Papírkereskedés Részvénytársaság.

Békeharang

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN, 15-ÉN.
AMERIKÁBAN AZ ÉVI ELŐFIZETÉSI DIJ PORTÓVAL
2 DOLLÁR.
TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÜNK.

A PÜSPÖKI METHODISTA
EGYHÁZ KOZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI DIJ:
EGÉSZ ÉVRE 60— K
FÉLÉVRE 30— K
EGYES SZÁM ÁRA 3 KORONA.

„Balgatag és restszívűek.”

„Óh, balgatag és restszívűek mindazoknak elhívésére, amiket a próféták szóltak! Avagy nem ezeket kellett-e szenvedni a Krisztusnak és úgy menni be az ő dicsőségébe?”

Luk. 24: 25—26.

Jézusnak két tanítványa, nem a tizenkét apostol közül, hanem a szélesebb tanítványi körből kettő, ama nevezetes husvét délutánján sétára indultak Jeruzsálemből Emmaus falucska felé, hogy az utolsó napok izgalmaiból egy kissé felocsudjanak s kipihenjék magukat. De séta közben is csak arról beszélgettek, ami leginkább foglalkoztatta szívöket. Nem tudták megérteni Jézus halálát, hisz azt remélték, hogy Ő az, ki meg fogja váltani Izraelt gyalázatos szolgaságából s fel fogja szabadítani a római iga alól, hogy mint szabad nép magának Jézusnak, mint nemzeti királynak kormánya alatt ismét dicső legyen, méltó régi, nagy nevéhez. Hogy Jézus lelki Király, ki az embereket igazán megváltani jött, azért, hogy a bűn rabságából szabadítsa ki őket s hogy ezt éppen a kereszten való halálával végezte el: ezt túlzott nemzeti fanatizmusukban egyelőre nem értették meg.

De még kevésbé értették meg Jézus feltámadását. Asszonyi ábrándnak, vagy erős férfiak érzelmi csalódásának tartották azt a hírt, mely eljutott az ő fülükhöz is, hogy Jézus feltámadt és él. De igazságként elfogadni ezt a hírt, olyan nehezükre esett.

Ilyen állapotban találta őket a feltámadott Megváltó, kit ők nem ismertek fel, mikor hozzájuk szegődött az úton s beszédbe elegyedett velök. S amikor kérdésére elbeszéltek bajukat, oly jól esett nekik, hallani az ismeretlen vándornak szeliden dorgáló szavát s ennek kapcsán az ószövetségi jóvendölések magyarázását s megbizonyítását annak, hogy mindennek éppen az irások alapján így kellett megtörténnie; hogy Jézusnak az irások alapján így kellett meghalnia és fel is támadnia!

Nem volna-e helye az Úr dorgálásának mi közöttünk is? Nem mondhatná-e joggal a mi hitetlen nemzetségünknek is: „Óh balgatag és restszívűek mindazoknak elhívésére, amiket a próféták szóltak!?” Óh, ma is vannak sokan, kik nem hiszik a Jézus feltámadását. Azt hiszik, hogy a Jézus feltámadása csak költött hír, de nem való tény. Hogy a tanítványok maguk költötték volna ezt a hírt, nem rosszhiszeműleg, hanem jó szándékból, azért, hogy az embereket ezzel a hírrel

Stanley M., a színész.

4. A koronához vezető út.

(Folytatás)

Hat esztendőig tartott, hogy Stanley kezei munkájával kereste meg mindennapi kenyerét és ahogy mindinkább erőteljes és dicsőséges módon fejlődött ki belső élete, abban a mértékben növekedett az iránta való tisztelet is mindazoknál, akik ismerték.

Drummond prédikátor gyülekezetében az egyházi előjárók közé is beválasztották. Az említett Drummond prédikátort hallgatta a legszívesebben s később ő lett Stanleynek életrajzírója. Vasárnapjait Stanley, amennyire szabad ideje engedte, részben családjának, részben pedig egy nekt szinte leírhatatlanul kedves vasárnapiiskolának szentelte.

Művészies festményeivel is felköltötte a figyelmet. Több képet rendeltek meg nála. De életének napjai még voltak számlálva. Az a megfeszített munka, melyet éjjel-nappal végzett, de különösen az a körülmény, hogy tanítványaihoz

tett útjaiban járva-elve, nagyon is ki volt téve az idő viszontagságainak, aláasta egészségét. Kénytelen volt tehát Edinburgot elhagyni. Lakóhelyéül Bute szigetét választotta, a Skócia nyugati partján fekvő kies helyet, ahol a természet leírhatatlan szépsége, de különösen a napnak a tengerbe való elragadtatóan gyönyörű aláhanyatlása és Arrau hegycormain való tündéres visszatükröződése: minden napját ünneppé avatta. Az éveknek csak néhány hónapját töltötte Edinburg városában, hogy órák adása és nyert megbízások teljesítése által keresse meg mindennapi kenyerét, bármennyire kárára is volt egészségi szempontból az itteni tartózkodás. Azonban nem volt számára más kivezető út; kezének erejétől és ügyességétől függött családjának megélhetése.

1844-ben megfeszített erejével dolgozott néhány festményen, mely az edinburgi kiállításra készült. Ez a munka egészségét nagyon igénybe vette. Annak az éveknek még február havában is gyönyörű leveleket írt Edinburgból gyermekeinek Bute szigetére. »Szívből szeretett gyermekem« — írja egyik leányának — »de szeretnék ismét közel lenni hozzád. Akkor örömmel megenged-

boldogítsák. — De vajjon józan megfontolással lehet-e ilyen balga állítást igazsággént elfogadni? Vajjon nem több hiszékenység kell-e ehhez, mint az evangéliumi igazságok elfogadásához?

Ki hiheti, hogy család — ha mindjárt ártatlan család is — képes volna az embereket boldogítani? — Már pedig a Jézus feltámadásáról szóló evangélium nemcsak valami beképzeltesszerű boldogságba nem ringatta az embereket, hanem hatalmas erejét megmutatta úgy egyes emberek, mint egész társadalmak, sőt nemzetek újjáteremtésében, megjobbításában. Ilyen eredményt kigondolt hazugság és család semmi esetre sem tudna felmutatni. Ennek csak káros következményei lehetnének. A hazugság és család mindig csak megrontotta s lealjasította az embert, de nem tette jobbá s nemesebbé.

De meg aztán, hogyan költhették volna a tanítványok Jézus feltámadásának hírét, mikor éppen ők maguk is kételkedtek. Ez lélektani lehetetlenség, paradoxia volna.

Nemcsak az Emmausba menő tanítványok fogadták a Jézus feltámadásának hírét kételkedve, hanem valamennyi tanítványt szinte meglepte ez a hír. Az Úr Jézus ugyan utalt még kereszthalála előtt arra is, hogy Ő halála után harmadnapon fel fog támadni, de ezt az összes tanítványok ép oly kevésbé értették meg s tudták felfogni, mint az Emmausba menő tanítványok.

Az asszonyok be akarják balzamoszni Jézus holttestét, amit bizonyára nem tettek volna, ha várták volna a Jézus feltámadását.

Mária Magdolna, amikor a Jézus sírját üresen találja, nem a feltámadásra gondol, hanem arra, hogy valaki elvitte Őra holttestét, amiért is keresi azt. (Ján. 20: 13.) János és Péter a nyitott és üres sír láttára hisznek ugyan, de olyan bátortalanul, oly kételkedve. „Mert nem tudják vala még az írást, hogy fel kell támadnia a halálból.” (Ján. 20: 9.) Tamás, amikor nemcsak egy-két, hanem az egybesereglett összes tanítványok szájából hallja: „Lát-

tuk az Urat!” — így válaszol: „Ha nem látom az ő kezein a szegek helyeit és be nem bocsátom ujjaimat a szegek helyébe és az én kezemet be nem bocsátom az ő oldalába, semmikép el nem hiszem.” (Ján. 20: 25.) Hogy az összes tanítványok kételkedve és hitetlenkedve fogadták az Úr Jézus feltámadásának hírét, ami miatt az Úr meg is dorgálta őket, azt Márk evangelista is följegyezte. (16: 14.) És Lukács is. (24: 41)

Már most hogyan magyarázzuk meg azt a változást, mely által a Jézus feltámadásában kételkedő apostolokból és tanítványokból, ennek az igazságnak bátor hírnökei s elszánt harcosai lettek, kik halált megvető bátorsággal merték azoknak szemébe mondani, kik Jézust megfeszítették: „Nem hagyhatjuk, hogy ne szóljuk azokat, amiket láttunk és halottunk!” Képesek lettek volna-e ők erre, ha a Jézus feltámadásának hírét maguk költötték volna, vagy, hogyha csak álomban jelent volna meg nekik a Jézus. Bizonyára nem; eltekintve attól, hogy többen ugyanazt az álmodást is szerre nem is álmodhatták!

A változás az apostolok életében csak úgy állhatott be, ha Jézus nekik *tényleg* megjelent feltámadása után s személyes megjelenése által oszlatta el kételyeiket.

S ilyen sok bizonyíték mellett mi még kételkedünk abban, hogy Jézus valóban feltámadt? Óh, balgatag és restszívűek!

De ne legyünk hitetlenek, hanem hívők; mert az Úr egészen bizonyosan feltámadt és él. Erről tapasztalás útján is meggyőződhetünk.

Ha te ezt még nem tapasztaltad meg, kedves Olvasóm, próbáld meg, szóljál így az Úrhoz: »Úram, Jézus, ha te igazán feltámadtál és élsz, jelentsd ki magadat nekem s én elfogadlak és követni akarlak Téged!« — vajjon nem fog-e felelni kérésedre?

Balgatag és restszívűek, ne legyetek hitetlenek, hanem hívők!

R.

ném, hogy annyi csókot adjál apukádnak, amennyit csak akarnál — feltéve persze — hogy az én kis Máriám engedelmes, kedves gyermek és minden ember iránt barátságos és nyájas. Gondolom, hogy az én kis Máriám még nem felejtette el azt a részt, amit kívülről való betanulásra feladtam neki, azt a részt a Bibliából, ahol arról az életkenyerről van szó, mely a mennyből szállott alá. Te tudod, hogy ez az életkenyér a mi Úrunk Jézus, aki a mennyből jött hozzánk, hogy táplálja báránykait itt a földön és erőt adjon nekik, hogy megcselekedhessék az Ő akaratát. Óh, én hiszem, én kérem az Urat, hogy az én drága, kis Máriám mindennap jobban megtanulja, hogyan kell ezzel az életkenyérrel táplálkozni, míg majd eljön az Úr és elviszi kicsiny báránykáját az Ő dicsőségébe. Te sohasem lehetsz igazán boldog drága Gyermekem, ha nem fogod szeretni Üdvözítődet. Édesapád is megpróbálta valamikor többféle úton is a boldogságot; de igazi boldogságot addig nem talált, míg az Úr Jézust nem ismerte és szeretete meg. És most, midőn édesapád a Megváltó által ilyen boldog ember lett, képes volna, ha az Úr erőt ad neki eh-

hez, még az ő életét is odaadni Úráért és Megváltójáért. És semmi sem boldogítja őt annyira, mint az a remény, hogy életének minden napján jobban és jobban szeretheti az Úr Jézust. Csókolod meg mindegyik testvéredet helyettem. Légy jámbor, jó, engedelmes, szeretetre méltó gyermek s akkor atyád mindig az lesz neked, ami most, vagyis a téged szívből szerető atyád: M. Stanley.»

Éz volt Stanleynek utolsó tartózkodása Edinburgban. Halálos betegen sietett vissza övéihez. Midőn 1844. április 5-én késő este haza érkezett, oly gyenge volt, hogy ahelyett, hogy — mint máskor — a boldog apa elragadtatásával fogadta volna gyermekeinek örömmujongását, most csak nagynehezen tudott a lépcsőn felvándorolni, hogy csak egy pillantást vethessen a gyermek-szobába és az édes, alvó gyermekekre. Ereje nem tért vissza, mint ahogy ő várta volna. Az ecsetet és a palettát többé nem vehette a kezébe, hanem kerülnie kellett minden testi és szellemi megerőltetést. Az orvos fejét rázta. Mind a mellett azonban a beteg felkereshette még a kertét, ahol mindig szívesen pihent és

Husvéti öröm.

1799. husvét-vasárnap reggelén megjelent Massena, Napoleon egyik generálisa a Feldrich osztrák városka nyugoti oldalán elterülő hegyen 18.000 francia katona élén, kiknek fegyvere felkelő nap sugaraiban fénylett s rettegésbe hozta az Ill folyócska partján, a svájci határhoz közel elterülő város békés lakosságát.

A városi tanácsosok, a rémhír hallattára egymásután siettek a városházára, hogy megtárgyalják a teendőket. Ellenállásra nem gondolhattak. Hát tán jó volna egy bizottságot küldeni a város kulcsaiva Massena generális elé s kérni őt arra, hogy kímélje a várost?!

A tanácskozás hevében szólásra emelkedett a város köztisztviselőiben álló lelkesze s ezeket mondotta: „Ma husvét ünnepe van. Eddig csak saját erőnkkel számoltunk s ez cserben hagy bennünket. Ma az Úr feltámadásának emlékét ünnepeljük. Harangoztassunk össze s tartsunk rendszeres szokás szerint istentiszteletet. Bizzunk az Úrban s tegyük le ügyünket az Ő kezébe. Mi csak saját erőtlenségünket ismerjük, de nem Istennek hatalmát!”

Szavai visszhangra találtak. Meghúzták a harangokat. A nép csak úgy tódult a templomba a feltámadás ünnepére. A franciák meglepődtek. Szinte félelemmel nézték, mily nyugodtan mennek az emberek a templomba. És mert nem tudták a dolgot másra magyarázni, minthogy a feldrichiek azért oly nyugodtak és bátrak, mert az északa bizonyára erős osztrák csapatok érkeztek hozzájuk —: még a harangozás alatt elvonultak a város határából. Ez volt az igazi husvéti öröm, a mit a feldrichiek a feltámadott és élő Megváltónak köszünhettek.

a tőle megszokott szeretettel és gondossággal ápolta a virágokat.

Feleségének és barátainak kérésére elhatározta, hogy elmegy Glasgowba néhány hírnév orvos tanácsáért. A tengeren át és a Clyde hegényes partja mentén való rövid útazása igen jó hatást gyakorolt reá. Ujból elkezdett reménykedni. Ugy vélte, hogy hamarosan lefestheti majd azokat a gyönyörű tájképeket, melyek szeme előtt elvonultak. De Isten másként rendelkezett vele. Kimerülten érkezett meg Glasgowban. Midőn az orvosok aggodalmas arccal vonultak vissza egy mielőlszobába tanácskozásra, Stanley nyugodtan és elszántan mondá feleségének: »Az Úr kezében vagyunk; bármilyen történjék, meglepéssel fogadom s Reá vetem ügyem.« Rokonainak, barátainak aggodalmát, a hí és kitűnő orvosoknak fájdalommal kellett megerősíteniök. Stanley sok bajlakodás közt érkezett vissza kedves szigetére és gyermeki megadással készült az örökkévaló hazába vivő nagy útra.

Midőn Glasgowból történt visszaérkezése után következő reggelen kissé megerősödve ébredt fel üdítő álmából, egy könyvecskét kért,

KÜLÖNFÉLÉK.

Hohenthal, az alkohol elleni mozgalom világszövetségének főtitkára Budapest. Március 28-án este 7—9 óráig a főtitkár úr, a methodista egyház nagytermében tartalmas előadást tartott az amerikai alkoholtilalom eddigi eredményéről. Amerikában is sokat költöttek szeszes italokra. Evente 2 $\frac{1}{2}$ milliárd dollárt. Ugyancsak annyit költöttek még az alkohol okozta károk és betegségek gyógyítására. Azért a nép jó barátai s a jó hazafiak már 1873. óta küzdöttek az alkohol ellen, míg végre a teljes alkoholtilalom kimondása sikerült. Az alsóházban 282 szavazott a tilalom mellett, 128 ellene, a felsőházban 65 mellette, 20 ellene. Az Észak-amerikai 48 államból 46 állam szavazott mellette, kettő ellene; ez a kettő a két legkisebb. Amerikában eddig az alkoholtilalom csak jót eredményezett. A férfiak dolgozabbak lettek. A pénzügyintézetekben a betétek szaporodtak. Több iskolát kellett építeni s részeg embert alig látni! Ami Amerikának jó, miért ne lenne Európa államainak is jó? Az alkoholtilalmat az egész világra ki kell terjeszteni! Ez a világszövetség célja. Magyarországon is megalakul ennek a szövetségnek a fiókja s az összes hazai alkoholellenes egyesületek e munkában részt óhajtanak venni. Legközelebbi számunkban erről bővebben írunk még. Jelen számunkban Hohenthal úr előadásáról, egy külön cikk részletesen is megemlékezik. Erre a cikkre itt is felhívjuk a figyelmet.

W. J.

A nyíregyházi methodista gyülekezet örömnapja. Március 19! Enyhe tavaszi napsugár, lágy tavaszi szellő, madárdal a levegőben. Ébredszik hosszú álmából a természet. E szép tavaszi napon Funk Márton szuperinten-

mely bibliai mondásokat tartalmazott az év minden napjára s melyet mindig magával hordott a zsebében. A kívánt könyvecskét nem találták meg mindjárt, miért is egy hozzá hasonló, másik gyűjteményt nyújtottak át neki: »Nem — mondotta — nincs más oly gyűjtemény, melyet úgy szeretnék, mint az én kedves, jeligés könyvecském; ennek igéi mind úgy az életbevágók és nekem úgy tetszik, mintha csak épen nekem szólnának azok.« Ez a könyvecske, mely Isten Igéjéből vett igéreteket, intelmeket és imákat tartalmazott, minden időben ott volt az ágya mellett, s a beteg gyakran nyújtotta azt át feleségének azzal a kéréssel, hogy a mai napra szóló igéket lenne szíves neki hangosan felolvasni. Az említett nap reggelén ez volt az egész napra szóló jelmondat: »Ne nyugtalankodjék a ti szívetek; higgyetek Istenben, és higgyetek én bennem.« Ján. 14: 1. Ezek az igék egész lényében felüdtették, annyival inkább, mert előző napon egy hű barátja a gőzhajón, ugyanezen szavakkal búcsuzott tőle.

(Vége köv.)

dens ünnepélyesen bevezette a vezető és lelkipásztor után vágyó gyülekezetbe: Wallrabenstein Jakab lelkész. Gyülekezet és lelkész egyformán szeresse és kövesse a Krisztust. Ha a lelkipásztor élő hittel van Krisztussal összekapcsolva, akkor a gyülekezetet is tovább tudja vezetni a Krisztussal való közösségben. Ha a pásztor gyógyulást nyert az Üdvözítőnél, akkor a nyáját is oda tudja terelni, ahol a lelkek gyógyulást, bűnbocsánatot s új életet nyernek. Az istentisztelet végeztével Wallrabenstein lelkész testvér három új tagot vett fel próbára. Ezek fogadalmat tettek, hogy teljes erejükkel azon lesznek: Isten igéjét szorgalmasan hallgatni, buzgón imádkozni s a Szent Írás szavai szerint élni. A gyülekezet a három új tagot imádkozó szívvel fogja hordozni s őket támogatni abban, hogy az Úrnak igazi gyermekeivé legyenek. Legkiemelkedőbb pontja az istentiszteletnek az volt, mikor Funk szuperintendens elmondotta svájci utjának egyes részleteit. A svájci methodista testvérek, szegénységük ellenére is nagy mértékben segítették a nyiregyházi testvéreiket egy 800 embert befogadni képes kápolna és lelkészlak felépítésében. Egy szegény özvegy 5000 koronát, egy másik szegény özvegy 10.000 koronát adott, egy 150 főből álló gyülekezet 65.000 koronát s így tovább. Funk testvér azon kérdésére, hogy ilyen áldozatkészség láttára, amit külföldiek tanúsítottak a Nyiregyházi építendő kápolna iránt, mit szándékoznak tenni most már maguk a nyiregyházi testvérek, az istentiszteleten jelenlévők mintegy 15 perc alatt 120.000 koronán felüli összeget jegyeztek. Ez az összeg még szaporodni fog, mire a közeli időben megkezdjük az építkezést. Vasárnap d. u. szépen látogatott vasárnapi iskola, utána ifjusági egyesületi gyűlés, este pedig evangelizáló összejövetel volt. Szombat d. u. a szuperintendens megtartotta az osztályvezetőkkel a negyedévi konferenciát s megalakította a különféle bizottságokat, melyek hivatta lesznek az evangéliumot a gyülekezetből a nagytömegbe vinni. A gyülekezet apraja-nagyja örül, hogy nemsokára új hajlékban diésérhetik az Urat s adhatnak halát Neki azért, hogy e világból s a bűnből megváltotta őket. Adjon a feltámadott Krisztus erős hitet, igazi szeretetet, hűséget, belső és külső gyarapodást! A nyiregyháziak jegyzése kápolnájuk költségei fedezésére: 20.000 koronás tételt jegyeztek ketten; 10.000 K-t ketten; 6000 K-t egy özvegy; 5000 K-t hárman; 4000 K-t egy; 2000 K-t ketten; 1000 K-t tizenegyen; 600 K-t egy; 500 K-t ketten; 100 K-t hárman; ezenkívül egy egyháztag 200 dollárt, egy másik 22. ezüst koronát s két nő arany fülbevalóját ajándékozta a kápolna építési céljaira. W. J.

Tagfelvétel és gyülekezet-alapítás.

Március 17-én, Kiskunhalason 3 kedves lelkét vettünk fel egyházunkba próbatagságra. Mind a három egy családnak tagjai. Az ősz apa, igazi Simeon-alak, ki még öreg napjaira részesült Isten irgalmában, mely által megismerhette Üdvözítőjét. Fia, javakorabeli férfi, ki ifju feleségével szánta el magát az Úr Jézus követésére, mert megismerték mind a ketten, hogy csak

akkor lesz a mi földi életünk, igazán érdemes az életre, ha a Krisztus által átalakulunk bensőnkben, az Ő képére és hasonlatosságára. Halason mindössze még csak három izben tartotunk istentiszteletet egy tanyán, egy Kaposzekesről odaköltözött tagunk családjánál. S az Úr már az első igehirdetésünket is megáldotta úgy, hogy a legutóbb felvett három tagunk már akkor, az első istentisztelet alkalmával ébredt fel a bűnnek álmából. Érdekes volt új testvéreink örvendező bizonyágtételét hallanunk keresztyén tapasztalataikról. Mind a hárman külön-külön buzgó imában ajánlották fel életüket az Úr Jézusnak. Mi örömmel köszöntjük őket, abban a nagy családi körben, melynek feje a Krisztus és a távolból is I. Kor. 4: 14—15 és II. Pét. 3: 18 kapcsán, biztosítjuk őket, hogy imáinkban is gondolunk rájuk. Az odaköltözökdött 2 tagunkkal, most összesen 5 tagból áll ottani kis gyülekezetünk, nem számítva 4 kedves, kis gyermeket, kik azért már, mint kis báránycák az Úr Jézus nyájához tartozóknak vallják magukat, ha vígan rázendítenek az énekekre: „Mert a Jézus juha vagyok!”

Évi konferenciánk eltolódása. Évi konferenciánk közbejött akadályok miatt, nem május 4-én, hanem június 28-án tartatik meg. Dr. Nuelsen püspökünk elfoglaltsága miatt előbb nem jöhet el hozzánk. Mi szeretettel várjuk, bármikor jó. Ne felejtstünk el legközelebbi konferenciánkra sok áldást kérni az Úrtól!

Magas kitüntetés. Megirtuk már, hogy egyházunk Jugoszláviában is áldásos munkásságot fejt ki. Újvidéken virágzó iskolát, nevelőintézetet, árvaházat, Szenttamason szintén árvaházat tart fenn s Belgrádban keresztyén gyermekórház felállítását tervezi. Újverháson templomot építenek, melyet már május 25-én, Blake püspök fel fog szentelni s átadni rendeltetésének. Európa délkeleti részén, ez lesz az első methodista templom. E sorok írója, midőn március végén Jugoszláviában járt, látta már az épülő újverházi templomoska emelkedő tornyait is. Mert kettő is lesz rajta: egy kicsi, meg egy nagy. — Egyházunknak, a Jugoszláviában folyó munkája élén, dr. Irwin szuperintendens áll, kit legutóbb az a magas kitüntetés ért, hogy Sándor király, a vallás-erkölcsi nevelés terén szerzett érdemeinek elismerése fejében, a „Szent Sava” rendjelet adományozta neki.

A Bethania-egyesület konferenciája Budapesten, március 23—27-ig tartatott meg. Nagy látogatottságnak örvendett a konferencia; úgy a vidék, mint Pest nagy érdeklődést tanúsított az egyes előadások iránt. Mi is résztvettünk s valóban minden egyes előadásról, amit hallottunk, csak jót mondhatunk. Szinte éreztük az előadók, az imádkozók s az éneklők háttérbe szorulását, Isten lelkének érvényesülését s Krisztus alakjának előtérbe nyomulását. Az a benyomásunk, hogy ez a konferencia ismét egy jó lépéssel előbbre vitte az Úr országának ügyét! Valóban a Krisztus ügyeért s az ő egyházáért imádkoztak, énekeltek, beszéltek s dolgoztak ott. Gyönyörű munkát végzett a Bethania,

anint az évi jelentésből hallottuk. Valóban nagy áldására van a prot. egyháznak. A mi részünkről nagyon sajnálatos körülménynek, szinte aggasztó tünetnek látjuk, hogy a Bethania valóban biblikus, igazi egyházi munkáját, még mindig oly hűvösen s oly idegenkedéssel nézik az ev. és a ref. egyházban, ahelyett, hogy meleg szeretettel sietnének felkarolni ennek az egyesületnek a munkáját s az egyház belső hitéletének felújítására felkérnék, sőt megbíznák a Bethaniát! Személyesen meggyőződünk róla, hogy sok résztvevő szívében nagy átalakulások mennek végbe az elhangzott ígék következtében s a Bethania tábora ismét jóval megnövekedett. Mi örömteljes szívvel kívánjuk, hogy növekedjék folyton-folyvást s kovászként hassa a hivatalos egyházakat itt is, ott is. W.

Kérelem Albániából. Az albánok, a régi illírek utódai, kik között már a Pál apostol által hirdetett evangéliom hirtel is elterjedt (Róm. 15:19) s kik még 1380-ban is, magyarokkal és szlávokkal együtt küzdöttek a törökök ellen, de aztán a XVII. század közepe óta mind tömegesebben tértek át a keresztyén vallásról az Izlam követőinek táborába, legalább, utóbb már másodízben kérték amerikai egyházunkat, hogy vegye kezébe Albániában az egész közoktatási ügyet. Ennek a kérésnek engedve, a methodista egyház legközelebb egyetemet fog felállítani Albániában s kezébe veszi az albán nép vezetőinek, intelligens embereinek nevelését. Az Úrtól van ez, csodálatos a mi szemeink előtt! Az Albán kormány hívása, hasonló annak a macedóniai férfinak a hívásához, ki Pál apostolnak Troasban álomban jelent meg e kívánsággal: „Jöjj átál Macedóniába és légy segítségül nekünk!” Csel. 16:9. Imádkozzunk buzgón egyházunknak ezért a fontos missziójáért a mohamedán albánok megtérése érdekében. Olyan alkalom ez egy egész nép megmentésére, melyhez hasonlólt nem egykönnyen találunk a keresztyén misszió történetében.

Jézus eljött . . .

Jézus eljött válságunkra
Dicsérjük Öt!
Oda az ördög hatalma
Dicsérjük Öt!
Bűnös, nem kellek már egyéb
Csak kegyelmet elfogadni,
Önmagadat megmosatni.
Dicsérjük Öt!
Önerőnkől nem teheljük.
Dicsérjük Öt!
Jézus elvégi helyettünk.
Dicsérjük Öt!
Bilincseim levette,
Adott nekem új életet,
Hozzá erőt, békességet.
Dicsérjük Öt!
Mindenekre eljött az üdv.
Dicsérjük Öt!
Szabaduljon büntől a sziv.
Dicsérjük Öt!
Egynek sem kell elveszni.
Mondjátok meg minden lénynek,
Aki üdvöt akar, élhet.
Dicsérjük Öt!

Ford.: R.

KÜZDELEM A SZOCIÁLIS BAJOK ELLEN.

Mit mondott Hohenthal úr az amerikai Alkoholelles Szövetség főtitkára...?

Sokféle hangokat hallattak a mi napi lapjaink is annakidején az Egyesült Államok szenátusa által elfogadott s törvényerőre emelkedett szesztilalomról. Hallottunk hangokat pro és contra. Igazi képet nem alkothattunk magunknak s az ottani szesztilalom óriási fontosságáról, előnyéről, nemzetgazdasági hasznáról mai napig is csak sejtéseink vannak, ezek is téves információk alapján.

Mr. Hohenthal európai körutat tesz, hogy minden művelt államban megszervezzék egy u. n. komitét, amelynek feladata céltudatos munkával és propagandával oda hatni, hogy nálunk Európában minden állam emelje törvényerőre a szesztilalmat.

Előadásait részben a methodista egyháznak Felsőerdősor 5. szám alatti imatermében, részben a Társadalmi Múzeum Eötvös-utcai helyiségében tartotta meg az összes, már jelenleg is Magyarországon is működő Kék Kereszt Egyesületek képviselői jelenlétében.

Megtudtuk tőle azt, hogy azoknak, kik a szesztilalmat csempészés, vagy más úton kijátszásak s emmiatt bíróság elé kerülnek 75-80%-a nem bennszülött amerikai, hanem külföldről bevándorolt. Nemrégben rendőrhatalóságaik az amerikai partok közelében egy angol hajó rakományja között 400 dollár értékű alkoholt találtak, amit be akartak csempészni, de hatóságuk elkobozott s erélyes hangú diplomáciai felszólítást küldtek az angoloknak azzal, hogy ha már barátságos viszony van a két állam között, tartsák tiszteletben fennálló törvényeiket is!

Megtudtuk tőle azt, hogy míg a szesztilalom előtt üresen állt sok iskola, mert a részeges szülők iskola helyett gyárba küldték gyermekeiket, hogy annál több jusson az alkoholra, most az alkohol tilalom óta kevés az iskola.

Megtudtuk tőle azt, hogy amíg a szesztilalom előtt a beszámíthatatlanság (részegség) állapotában elkövetett bűncselekmények miatt bebörtönözöttek száma óriási volt, most a szesztilalom óta a börtönök üresek.

Megtudtuk, hogy az Egyesült Államok 140.000 orvosa közül csak 40.000 orvos kért engedélyt arra, hogy recepturájában alkoholt írasson, ezek is csak 100 receptet kapnak az államtól 3 hónapra és 10 napra csak 1 liter bort írhat elő az orvos betegének. A patikus minden csepp alkoholért felelős az államnak, amit ő is csak engedéllyel szerezhet be.

Megtudtuk, hogy a szesztilalom életbeléptekor a szeszgyárosok nem mentek tönkre, hanem az üzem átalakításával tovább működtek, mint cipő-, szövet-, élelmiszergyár, sokból bérház lett stb. . . Munkanélküliség sem támadt,

sőt az a munkás az átalakított gyárban még jobb fizetést kapott, mint mikor még szeszgyár volt.

Megtudtuk, hogy a termelők: a szőlősgazdák sem mentek tönkre, így különösen Kalifornia lakossága, ahol pedig óriási kiterjedésű szőlők vannak, egyenesen követelte a szesztilalom törvényerőre emelését. Hogy lehetséges az...? A szőlőkből ezentúl nem bort, hanem *mazsolát* készítettek, nedvéből a legjobb *lekvárokat*, a magjából pedig *olajat* csináltak.

Amit lehetséges volt Amerikában megcsinálni, vajjon nem lehetne ezt nálunk Magyarországon keresztül vinni...? A bölcs ember másoktól tanul... És én azt hiszem, hogy különösen Csonkamagyarországnak nagy-nagy szüksége volna a szesztilalomra, mert vajjon a jogász-, medikus-, technikus-, Szécsenyi-, protestáns-, katolikus-, ujságíró, színész-, stb. bálakon és a bálakon kívül! (Szerk.) alkoholra költött milliókat nem fordíthatnók-e az ország területi integritásának visszaszerzésére... Az alkohol mérreg, és senkinek sincs joga mérget bevenni, vagy mérget árúsítani. Tönkre teszi az egyént s ami vonatkozik az egyénre az vonatkozik az egész államra.

Hohenthal úrnak az a véleménye, hogy a *jövő nagy nemzetek közé csakis az abstínens országok fognak tartozni!* Gondoljuk meg ezt, míg nem késő!!
dr. Wallrabenstein Ferenc

BIBLIAOLVASÓ KALAUZ

a Szentírás naponkénti olvasásához.

Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok.

Vasárnap, április 16. Üdvözlés és áldáskívánás. II. Kor. 1: 1—2. Pál apostol e levelet Timotheusnak mondhatta tollba; azért üdvözlí vele együtt nemcsak a korinthusi, hanem az egész Akhaja tartományban levő atyafiakat, keresztyéneket, kiket „szenteknek” nevez. Ne irtózzunk e névtől, ha csúfolnának is vele. Korinthusban is voltak bűnök és hibák, de azért az ottani gyülekezeti tagokat Pál nem átalja „szentek”-nek nevezni, ami nem azt jelenti, hogy „büntelen”, hanem „Istennek átdott s Neki meghódolt”. Isten szent, a mi számunkra van itt, feláldozza magát értünk; tehát legyünk mi is szentek, az Ő számára készségesek s áldozzuk fel magunkat Éllette és ügyéért!

Hétfő, április 17. Isteni vigasztalás. II. Kor. 1: 3—7. Megtapasztaltuk-e már mi is, hogy Isten az irgalmasságnak Atyja és minden vigasztalásnak Istene? Az ilyen tapasztalatok miatt küld Isten reánk sokszor nyomorúságokat. És, ha ezekben megvigasztalt, akkor ez a tapasztalatunk: forrása lesz annak, hogy másokat is igazán meg tudunk vigasztalni. Micsoda üres vigasztalások hangzanak el sok ember ajakán! Miért? Mert nincs mögöttük a tapasztalat forrása! Isten a tapasztalatokat és egyéb ajándékokat, nem csupán csak magunk miatt nyújtja nekünk. Azokat el kell juttatnunk másokhoz. Pál annyira szerette a korinthusiakat, hogy akár nyomorgatásban, akár vigasztalásban volt része, mindig reájuk gondolt s példát akart nyújtani nekik.

Kedd, április 18. Pál apostol személyes tásdi.

II. Kor. 1: 8—11. Pál apostolnak különös nyomorúságban volt része Ázsiában. Nemcsak azokra a küzdelmekre kell gondolnunk, melyekkel Efezusban találta szembe magát, hanem más támadásoknak is ki volt téve s a testi nehézségeken kívül, lelki tusákat vívott. Ezt nem rejti el. Olyannak mutatkozik be, mint amilyen. Mennyire eljűtő s te tettelett, természetellenes szentségedtől! Ismeri a kétségese időket. „Felette igen megterhelteztünk... erőnk felett... életünk felől is kétségben valánk!” De amint nem szökött meg a sok ellenség elől (I. Kor. 16: 9.), úgy, bár élete felől kétségben van, de Isten hatalma felől egy percre sem. Tudja, hogy a nehézségek azért vannak, hogy: „Ne bizakodnánk önmagunkban, hanem Istenben!” — A munkások részéről vivandó küzdelemben azonban a gyülekezeti tagok is kivehetik a magok részét azáltal, hogy imádkozanak a küzdőkért. Akkor ezek győzelme is az övéké lesz.

Szerda, április 19. Pál apostol dicsekedése.

II. Kor. 1: 12—14. Pál dicsekedése egészen más természetű, mint az önző embereké. Saját dicsősége előbb rombadólt. Ennek romjain épül az Istentől való dicsőség és dicsekedés, melynek alapja a jó és nyugodt lelkiismeret. Amit a korinthusiaknak ír, az a régi, jó üzenet, melyet igazságként elismertek s melyet az apostol reménye szerint meg is fognak tartani mindvégig. (13. vers.) Sátán ma is félre akar vezetni bennünket s mindennel megközelít, aminek „bölcse” a neve, de ami nem más, mint testi bölcse. (12. vers.) Azért legyünk részen az ellenséggel szemben!

Csütörtök, április 20. Védekezés az állhatatlanság vádja ellen.

II. Kor. 1: 15—20. Hogy Pál Korinthusba tervezett látogatását nem vilté keresztül (16. vers), azt sokan ellenfelei közül állhatatlanságként rótták fel neki. Ez ellen védekezik (17. vers.) és megokolja elmaradását (23. vers). Gyengéd szeretetből nem ment el, hogy kimélje a korinthusiakat. Keresztyének nem mondhatják könnyelműen, szinte egy lélekzetvételre: „igen-igen”; és aztán: „nem-nem”! Isten hűségén tanulhatunk, kinek ígéretei megállanak. Ez azonban nem azt jelenti, hogy a keresztyének önféjűséggel a felnak kell rohannia, hanem figyelembe kell venni a körülményeket.

Péntek, április 21. Üdvbizonyosság.

II. Kor. 1: 20—24. Az Úr hűsége, minket, az állhatatlanokat megerősít kegyelme által (Zsid. 13: 9.) Jézussal való közösségben. Isten felken minket királyi papokká. Jel. 1: 6. De el is pecsétel. Mit jelent egy elpecsételt levél? Azt, hogy csak a címzett bonthatja fel. Jaj nekünk, ha az utolsó viharban nem lesz rajtunk Isten pecsétje! Jel. 9: 4; 7: 3. A Szentlélek záloga teljesebb isteni erőknél. (22. vers.) Pál azt mondja a korinthusiakról, hogy hitben állanak. (24. vers.) Ahol pedig hit van, ott van öröm is. Magunkkal visszük-e ezt az örömet, bárhová megyünk?

Szombat, április 22. Az öröm segédei.

II. Kor. 2: 1—4. Ilyenekre szüksége van a mai kornak. Azok vagyunk-e? Ilyen örömszédeknek gyengéd keze és részvételje szíve van. Pál azt akarja, hogy az emberek megismerjék a szeretetet, neimcsak a bűneiket. (4.) S mikor feddi őket, érezteti velök, hogy mennyire szereti őket.

A vilárosság harca a sötétség ellen.

Vasárnap, április 23. Az Isten szerint és a világ szerint való szomorúság. II. Kor. 2:5—11. Itt arról a férfiről beszél Pál, ki ama botrányos cselekedettel méltóvá lett arra, hogy kiközösítsék a gyülekezetből. (v. ö. I. Kor. 5.) S most már azt kér számára, a mire bűneiket megbánt bűnösöknek szükségük van: bocsánatot, vigasztalást, (7) szeretetet (8. vers). Mert a „felettből való bánat” könnyen megemészti az ilyet. Hát létezik felettből való, túlságos bánat is? Igen. II. Kor. 7:10-ben beszél róla Pál részletesebben. Van Isten szerint való szomorúság, melyben bizalom és reménység foglaltatik; ez üdvösséget munkál és megtérést eredményez. Erre példa a Péter esete, Ján. 21:15—18. De van más fajta, a világ szerint való szomorúság is; ez halált szerez. Példára Júdás esete. Mt. 27:3—10.

Hétfő, április 24. Diadal a Krisztusban.

II. Kor. 2:12—14. Isten mindenkor diadalra vezet (14). De van-e mindenkor diadalunk? Isten csak Krisztusban és Krisztus által adja a diadalt. Minden, egyéb uton való kísérletezés: vereség. Sképzelt erőnk óriási, Nélküle legyőzöttünk. Ezért aláz meg Isten minket oly sokszor saját erőnk útján. S ha okulunk az ilyen megaláztatásokon, akkor „új erőt” kapunk, hogy szárnyra kelhessünk, mint a saskeselyű. Ezs. 40:31. Ő ad győzelmet a hirtelen harag, aggodalmaskodás, szeszélyeskedés, stb. felett. A bűn nem uralkodhat rajtunk — mondja Pál: Róm. 6:14-ben. S mit mondunk mi? Tekints a Golgothára, hol Jézus ezt mondta: „Elvégeztetett!” Hidd el: Az Ő győzelme a tiéd!

Kedd, április 25. A Krisztus jó illatja.

II. Kor. 2:15—17. Mit jelent ez: A Krisztus jó illatja? Krisztus áldozata (Ef. 5:2.) és az ószövetségi előképes áldozatok (I. Móz. 8:21.) Istennek „jóillatú” áldozatok. Ilyen áldozatok hatással vannak a világra. Vagy életre, vagy halálra hatnak (16.) De csak azok által, kik igazak kik nem hamisítják meg az Isten ígét, hanem zsinórmértékül veszik a teljes ígét, kik Istenből, Isten előtt és Krisztusban, mintegy teljesen elrejtve, megőriztetve szólnak.

Szerda, április 26. Krisztusnak levele. II. Kor.

3:1—4. Korinthusba tévitanítók jöttek mindenféle ajánlólevelekkel s ilyeneket vittek magukkal Korinthusból is. Már most Pál azt mondja, hogy az ő ajánló levele, a korinthusi gyülekezet. Eredmények képezik a kritikára a legjobb feleletet. Vannak-e életednek olyan eredményei, melyek dicsérik a Mestert? És Pálnak az ajánló levele be van írva a szívébe. Bárki jöjjön Korinthusba, elolvashatja a levelet. Ki szerezte e levelet? Krisztus. És megíratta a Szentlélek által, Hová? A Sinain, kőtáblákon adott törvényt felállítani vágyó tévitanítókkal szemben, Pál tiltakozva hangsúlyozza: Krisztus levele vagyatok, az élő Isten Lelkével írva, nem kőtáblákon, hanem a szívnek hústábláira!

Csütörtök, április 27. A mi alkalmas voltunk Istentől van.

II. Kor. 3:4—6. Pál apostol a „levélírótól” a „levélhordó”-hoz fordul. Isten küldöttéi és munkásai ezek a levélhordók, kik önmagukban alkalmatlanok, csak Isten munkája következtében alkalmasok. Krisztussal való közösségben ellenállhatatlan erőnek jutunk birtokába annál inkább, minél jobban ismerjük be, hogy önerőnkől semmire sem vagyunk alkalmasok. Minél többet vársz önmagadtól s minél több eredményt származtatsz önerődből, annál jobban akadályozod Isten

kegyelmének növekedését benned. Az állandóan a legnehezebb küzdelem, amit az ember önmaga ellen kell, hogy vívjon. A rút önszeretelnek, öntetszésnek, dicsvágy-nak nyakát kell szegnünk.

Péntek, április 28. Dicsőséges szolgálat.

II. Kor. 3:7—11. Honnan származott a Mózes arcának dicsősége? Isten közelségéből. „Kik Istenre néznek sugárzó, ragyogó tekintetűek lesznek.” Zsolt. 34:5. Mózes arcának ragyogása ismét elmúlt. (7). Ennek alapján mutatja ki Pál apostol a lélek és a betű közötti különbséget. A Lélek a szívbe tér és lakozást vesz ott. Ján. 14:23. Hogyan tér a Lélek a szívbe? A golgothai igazság szolgálat (9. vers) által. A hol ott az Isten szent Szellemé, ott dicsőség van és fényes ragyogás. Nélküle csak sötétség honol a szívben s ha mindjárt kívülről tudná is valaki az egész Újszövetséget. Ahol helyt adnak ennek a Szellemnek, ott túlaradó dicsőségre jutnak. Ne ijedjünk meg az első vilárosságtól, mely feltárja előttünk szívünkben a szakadékokat. Ha minden sötét rejtekbe bevilágítani engedjük Isten Szellemét, akkor megvilágítatunk és e világnak vilárosságává leszünk.

Szombat, április 29. A lepel. II. Kor. 3:

12—18. Pál vérző szívvel tekint Izraelre, mert tudja saját tapasztalatából, hogy mit jelent az, ha lepel borul valakinek szívére. Izrael hitetlenségében, keményszívűségében nem értheti meg az Ószövetség ígéréit, jóvendőléseit és képeit, melyek mind már előre mutatnak a Krisztusra. Ha a Sátán megtompította és elsötétítette a szívünket, akkor nem használ a Biblia olvasása. A lepel ott van a szívünkön. Ennek kell eltávolíttatnia. E nélkül nem láthatunk. Hogyan jutott el Pál a látásra? A megtérés által. Így hull le majd Izraelről és mindenkiről is, kinek a Biblia még érthetetlen, a lepel, ha megtér (16) e nagy fordulat által lépünk be a szabadságba (17) s változunk el az Ő ábrázatára (18), ha minckutána látásunkat elnyertük, tekintetünket állandóan az Úrra irányítjuk.

Halálból — életre.

Vasárnap, április 30. Lemondunk a szégyen takargatásáról. II. Kor. 4:1—6.

Az kegyelem, hogy az Úr ügyének szolgálatában lehetünk. Mihelyt elfogadjuk a kegyelmet, mely meggyógyítja bűnös voltunkat, az Úr szolgálatába lépünk. Ebben a szolgálatban a Sátán akadályoz azáltal, hogy elcsüggeszt, elfáraszt és gyávává tesz. Sok ember nem mer vallást tenni Krisztusról, szégyelli az Ő evangéliomát, mert fél a világ megbélyegző ítéletétől. A világ előtt szégyen az, Krisztus tulajdona lenni. S sokan ezt a „szégyent” takargatják. Az evangéliomot felhigítják emberi bölcseséggel. Annak káprázatos fényességét eltakarják, hogy a hitetlenek gyenge szeméit ne bántsa! De ez borzasztó veszedelemmel jár. A saját magunk és mások romlását okozza. Azért, ha igazi keresztények vagyunk, akkor Pál apostol módjára lemondunk a szégyen takargatásáról. Inkább elviseljük a világ részéről való gyaláztatásunkat, megvetetésünket, de az isteni vilárosságot nem rejtjük véka alá.

Hétfő, május 1. Kincsünk cserépedényben.

II. Kor. 4:7—11. Kincsünk, az Isteni vilárosság és erő, cserépedényben van. Mi vagyunk az a törekeny cserépedény. Ha Isten pl. az evangéliomot angyalok által hirdetteté nekünk, szemünk azokra tapadna. De ha gyenge emberek által végez nagy dolgokat, akkor nyilvánvaló, hogy

övé a dicsőség és az erő. Így is elégszer megtörténik, hogy a cserépedényt csodáljuk meg, nem pedig a benne levő erőt. A Jézus életének kell kilépni belőlünk, de e végre vele meg is kell hálnuink. Ezért aláz meg az Úr bennünket. Egy-egy ponton való meghalásra, ugyanazon ponton élet pezsdül. „Nyomorgattatunk, de... kétségesskedünk, de... üldöztetünk, de... tiportatunk, de...” (8-9.) S mindez azért, hogy a Jézus élete is látható legyen a mi halandó testünkben. (11. vers.)

Kedd, május 2. Nem láthatókra, hanem láthatatlanokra nézünk. II. Kor. 4: 12-18. Pál kész volt meghalni, csak hogy az evangélium hirdetése által másokat éltesen. A sok fáradtság, utazás, lelkitusa a külső ember romlását okozta (16). S miért nem hagyott fel az igehirdetéssel? Mert volt hite s ez kényszerítette szólásra. Csel. 4: 20. A láthatatlanra nézett, nem a láthatókra. Minél jobban áldozod fel magad, annál többet tehetsz másokért. Itt is a halálból származik az élet. Ilyen volt a Pál halála. Nem a világtól való visszavonulás, és meddő önsanyargatás, hanem mások örökkévaló javáért való önfeláldozó szolgálat és munka.

Adomány-nyugtázás.

A nyíregyházi kápolna építésére 1921. november és december hónapjaiban a következő adományok folytak be: N. N. 50, G. F. 10, G. P. 1000, P. A. 300, O-né 100, G. M.-né 200, Sz. I. 20, Buñdás és Varga-bokor 722'50, Ger. M. 100, N. Gy.-né 100, L. I. 1000, S. I.-né 500, N. N. 1000, D.-né 50, összesen: 1542'50 korona. Az Úr áldja meg az adakozókat és adományaikat!

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

dr. W. F. Rákosszentmihály. Hálás köszönet szíves közleményeért. Szívesen vesszük és kérjük további részvételét Isten országa terjesztésében az irodalmi úton.

W. J. Budapest. Köszönöm értékes segítségét a hírszolgáltatás terén is. Mindenféle munkádat köszönettel fogadom. Különösen a központban könnyen megludható különféle hírek gyűjtésére és beküldésére kérek. Szívesen vennék Tőled vezércikket is.

Z. Budapest. Hálás köszönet szíves közreműködésért, melyet továbbra is legyen szabad kérnünk! Ének fordításra nem vállalkoznék kérem?

dr. P.-né, Budapest. A levelet is, a cikket is hálás köszönettel vettem. Utóbbit csak a jövő számban közölhetem, mert a mostani, husvétli számban a többi anyag mellett már nem fért meg.

R. M. Budapest. A múlt számban a „Nevelők figyelmébe” ajánlott dolgait nagyon szívesen közöltem s köszönöm. Hasonló dolgokkal jó szolgálatokat teszünk a közönségnek. Kérem közreműködését továbbra is.

Hassler J., Nyíregyháza. Köszönöm a beküldött fordítást, de nem használhatom, mert más eredeti cikkek részletesebben foglalkoznak a kérdéssel. Próbáljon valami mást fordítani! Szívélyes köszöntéssel.

KÖNYVISMERTETÉS.

Az őskeresztyén egyház története Krisztustól - Konstantinig. Irta: Csia Lajos. Bercea kiadása 1921. Ára 40 Ft.

Világos, mindenféle felekezeti izzólól szabad, tehát igazán általános és egyetemes keresztény szellemben, széles látókörrel megírt művecske. Stílusa kissé tömör, amíg ért talán némelyeknek nehéz olvasmány lesz. Igen melegen ajánljuk! 8 füzetben, egyenkint 5 koronájával kapható e címekben: 1. Krisztus a világtörténelemben; 2. Az apostoli egyház; 3. Az apostoli atyák, hitvédők; 4. Az alexandriai iskola és a gnoszticizmus; 5. Monachizmus, Tertullian, Gyrian és az órómai gyülekezet; 6. A keresztényüldözések a római birodalomban; 7. Az őskeresztyén egyház élete, istentisztelete és szervezete.

Megrendelhető a „Keresztyén Könyvesház”-unk útján (Budapest, VI. Felsőerdősor 5), vagy közvetlenül a „Bethánia-Iratterjesztése”-nél (Budapest, VIII. Gyulai Pál utca 9).

Istentiszteleink sorrendje:

Budapest, VI., Felsőerdősor 5. szám 1. emelet
csütörtökön d. u. 7 órakor bibliaóra
vasárnap d. e. 10 órakor istentisztelet.

Budapest, Országbíró-út 12-14. szám alatt
szerdán este 7 órakor.
vasárnap d. u. 3 órakor.

Kispesten Nagy Sándor-u. 5. szám alatt minden
pénteken este 7 órakor és vasárnap délután
fél 4 órakor.

Cinkota-Ehmann-telep 3. barakk 2. ajtó alatt
szerdán este 7 órakor, vasárnap d. e. 10 és
délután 5 órakor.

Nyíregyházán Szarvas-utca 43. Vasárnap d. e.
11 és este 8 órakor, szerdán este 8 órakor.

Sásdon minden második vasárnap, este 7 órakor.

Dombóvár, Bezerédj-u. 27. minden második
vasárnap este 7 órakor.

A szerkesztésért felelős: REICHERT GYULA
Dombóvár, Bezerédj-utca 27. szám.

Kiadó: «KERESZTYÉN KÖNYVESHÁZ» k. f.
Szövetkezet. Budapest, VI., Felsőerdősor 5. szám.